

சென்னைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு - 5

கால்ட்வெல் ஐயர்

இயற்றிய

திராவிட மொழிகளின்

ஒ ப் பி ல க் க ண ம்

II

அடிச்சொற்கள்

மொழி பெயர்ப்பாளர்: தெ. மீனாட்சிநாதராவர்

திரு. வி. க. மணி விழாக் காணிக்கை

சிந்தாதிரிப்பேட்டை உயர்நிலைப்பள்ளி, சென்னை

1944.

முன் னு ரை .

பேராசிரியர் கால்ட்வெல் அவர்களின் ஒப்பிலக்கணம் அறிஞர் உலகம் போற்றும் ஒரு நூல். திராவிட மொழி நூலாராய்ச்சிக்குக் கடைகாலாக என்றென்றும் இந்நூல் விளங்கி வரும்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழக எம். ஏ. தேர்தலுக் காக இதனைச் சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஓதவந்த தமிழன்பர்கள் சிலர் அத்தேர்தலின் விடைத்தானைத் தமிழில் எழுத வேண்டி இருத்தலின் தமிழில் இந்நூலின் கருத்தைத் தெரிவிக்குமாறு என்னை வேண்டிக் கொண்டனர். அவர்களுக்காக வகுப்பில் இந்நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து அப்போதப்போது நான் கூறி வந்ததை அந்நண்பர்கள் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டனர்; அக்குறிப்பை வெளியிட வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினர். இவ்வாறு வெளி வருதல் வேண்டும் என்ற எண்ணமே இன்றி வகுப்புக் குறிப்பாக எழுந்த இந்நூல் அச்சில் வருதற்குத் தகுத்யற்றதேனும் தங்களைப் போன்றருக்குப் பயன் தரும் என அந்நண்பர்கள் வற்புறுத்தியதற்கு இணங்க இம்மொழி பெயர்ப்பு அச்சாதி வந்துள்ளது. பின்னே திருத்திக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தால் யானும் இசைந்தேன்

இப்போது நூலில் இரண்டாம் பிரிவே தமிழ் மக்களைத் தேடி வருகிறது. இதனை அவர்கள் வாழ்த்தினால் பிற பிரிவுகளும் வெளிவரும்.

கால்ட்வெல் என்பாருக்குப் பின் எழுந்த ஆராய்ச்சி யின் பயனாக விளங்கிய உண்மைகள் அடிக் குறிப்பாக வந் துள்ளன. பிழைகளை உலகம் பொறுக்க.

இதனைச் சென்னைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு என்று பாராட்ட இசைந்த அச்சங்கத்தார்களுக்கும் இதனைத் தம்பதிப்பாகக் கொண்ட சிந்தாதிரிப்பேட்டை உயர்நிலைப் பள்ளியார்க்கும் தலைமையாசிரியார்க்கும் எழுத்துக்கோத்து அச்சடித்த மாணவர்களுக்கும் எனது நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

இது திரு. வி. க. மணி விழாக் காணிக்கையாக வெளி வரும் பேறும் பெறுகிறது. திரு. வி. க. நீடு வாழ்க.

தமிழகம்
சிந்தாதிரிப்பேட்டை }
செனனை 2—2—1944.

தே. மீனாட்சிநாதர்

திராவிட மொழிகளின்

ஒப்பிலக்கணம்

2-ம் பிரிவு

அடிச்சொற்கள்

மொழிப்பாடு

திராவிட மொழிகளில் வழங்கும் இலக்கணவடிவங்களை ஆராய்ந்து ஒப்பிடுவதற்கு முன், திராவிட அடிச்சொற்களின் இயல்புகளையும், அவை இலக்கணவடிவங்களாய்ச் சேர்ந்து வரும் போது அவற்றிடையே உண்டாகும் மாறுதல்களின் இயல்புகளையும் ஆராய்வது விரும்பத்தக்கதாம். பல பல மொழிகள் தத்தம் பகுதிகளை வழங்கி வரும் முறை அவ்வம் மொழியின் உயிர் நிலையையும் சிறப்பியல்பையும் விளக்குகின்றது. இந்த முறைகளில் காணக்கிடக்கும் வேற்றுமை வழியாகவே, ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் வழங்கும் மொழிகளைப் பகுப்பதற்கிடம் உண்டு. அப்பாடு கீழ்க்கண்ட படியாம். :-

I. ஓரசைச் சொல் மொழிகள் அல்லது தனி நிலை மொழிகள் அல்லது தொடரிலா மொழிகள் (Isolative Languages) :- இவற்றிற்குத் தலையாய எடுத்துக் காட்டு சீன மொழியாம். இவற்றில் வரும் பகுதிகள் திரிவதும் இல்லை; பிற சொற்களோடு புணர்வதும் இல்லை; தனித்தனியே நிற்பனவாம். ஒரு சொல்லுக்கு மற்றொரு சொல்லோடுள்ள பொருள் தொடர்பு துணைச்சொற்களாலேயும்¹ சொற்

¹ பொருளை விளக்குகிற பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் போன்றவை முதற்சொற்களாம். இலக்கணத் தொடர்பை உணர்த்துவன துணைச்சொற்களாம். ஆங்கிலத்தில் வரும் Preposition முதலியவற்றைக் காண்க.

கள் நிற்கும் இடத்தாலேனும் ² விளங்கும்.

II. இடை மாற்றமொழிகள் ³ அல்லது செமிடிக் மொழிகள் ⁴ (Intro-mutative languages):—இவற்றின் பகுதிகள் ஈரலகு பெற்ற சொற்களாம். ⁵

III. ஒட்டு மொழிகள் (Agglutinative languages):—பகுதியோடு சேர்ந்து வரும் இடைநிலை, விசுதி முதலியவையே இவற்றிடை இலக்கணத் தொடர்பை விளக்கி வருவன. இந்திய ஐரோப்பிய இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளும்,

² Rama killed Ravana என்ற ஆங்கிலச் சொற்றொடரில் வரும் இரண்டு பெயர்ச்சொற்களில் முதல் வருவது எழுவாயாகவும், வினையின் பின் வருவது செயப்படு பொருளாகவும் பொருள் படுதல் அவை நிற்கும் இடத்தாலாம்.

³ ஸ்-ல்-ம் என்பது போலச் செமிடிக் மொழியில் மெய்யெழுத்துக்களே பகுதியாய் நிற்கும். இவற்றிடையே உயிர் எழுத்துக்கள் மாறி மாறி வருவதால் பொருள் மாறும். ஸ் அல் ஈ ம் (ஸலீம்) என்பது பெயர்; ஜஹாங்கீர் சக்ரவர்த்தியின் பெயர் அன்றோ அது? இஸ்ல் ஆம் (இஸ்லாம்) என்பது மஹமது மதத்தின் பெயர். ஸ்அல் ஆம் (ஸலாம்) என்பது வந்தனம் செய்கையில் வழங்கும் சொல்லாம். இவை அனைத்தும் அமைதி என்ற பொருளோடு தொடர்புடையனவாம்.

⁴ ஹீப்ரு, அரபி முதலியன செமிடிக் மொழிகளாம். இம் மொழிகளில் ஈரலகு பெற்ற பகுதிகளின் இடையே வரும் உயிர் எழுத்துக்கள் இவ்வாறு மாறி வருவதாலேயே இச்சொற்களின் பொருட்டொடர்பை விளக்கும் இலக்கண அமைதி புலனாகிறது.

⁵ Syllable என்பது அசை என வழங்குகிறது. ஆனால், இந்த மொழிபெயர்ப்புத்தவரும். Syllable என்றால் அலகு பெறும் எழுத்தாம். வடமொழியில் எழுத்துக்களை வர்ணங்கள் என்றும் அக்ஷரங்கள் என்றும் வேறு பிரிப்பர். வர்ணம் ஆங்கிலம் முதலிய வற்றில் வழங்கும் எழுத்தாம். அக்ஷரம் அலகு பெறும் எழுத்தாம். தனி மெய்யும் தனி உயிரும் வர்ணமாம்; உயிர் மெய்யெழுத்தும் தனியே எழுதப் பெறும் உயிரெழுத்தும். அக்ஷரமாம்; பின்னவையே அலகு பெறுவனவாம்.

சீதியன்⁶ இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளும் இந்தப் பிரிவைச் சார்ந்தவையாம்.

இவை ஒன்றுக்கொன்று சொற்களால் மட்டுமேயன்றி, இலக்கணவடிவங்களாலும் பல படித்தாகப் பெரிதும் மாறுபட்டிருந்தாலும், துணைச்சொற்களை ஒட்டவைத்து வழங்குவதாலேயே இலக்கணத்தொடர்பை விளக்கி வரும் முறையில் இவை அனைத்தும் தொடக்கத்தில் ஒத்திருந்தன எனத் தோன்றுகின்றமையால், இவற்றை ஒரினமாகவே கால்டுவெல் ஐயர் கொள்கின்றார். இவை, தம் சொற்கள் மிகுதியாக அல்லது குறைவாக ஒட்டி நிற்கும், அளவால் வேறுபட்டனவேயன்றி, ஒட்டும் இயல்பால் வேறுபட்டன அல்ல. தொடக்கத்தில் எழுந்த சொல்லமைப்பு முறையில், இவை ஒரு தன்மையனவாகவே விளங்கி, வளர்ச்சி முறையில் பெரிதும் வேறுபட்டுப் பிரிந்து உள்ளன. இந்திய ஐரோப்பிய இனத்தைச்சார்ந்து பண்பாடு பெற்றுச் சிறந்த மொழிகளில், அடிச்சொற்களின் பின்னிடை இணைப்புகளாக (Suffix) வந்தவை யனைத்தும் படிப்படியாகக் கரைந்து தேய்ந்து இடைச் சொல்லாகி அமைந்துள்ளன; சிலபோது அடிச்சொல்லிலிருந்து வேறு பிரிக்க முடியாதபடி அதனோடு ஒன்றாகியும் போயுள்ளன. அவ்வாறு வடிவம் மாறுது நின்ற சிதியன் இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளோ பழைய மரபு பிறழாதபடி, தம் ஒட்டு முறையை இன்றும் காத்து வந்துள்ளன. ஒவ்வொரு தொடரிலும், அவ்வவற்றின் உறுப்பும் உருபும் பழைய இடத்திலேயே இருந்து வருவதோடு, தத்தம் தனி நிலைமை இழவாதும் சிறந்துள்ளன. இந்த வகையில் திராவிடமொழிகள் பொது

⁶ சீன மொழியையும், செமிடிக் மொழிகளையும் இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகளையும் சேராத மொழிகள் அனைத்தும் 'சிதியன் மொழிகள்' என ஒரினமாகி உள்ளன என்பது கால்டுவெல் ஐயர் கருத்து. திராவிட மொழிகள் இந்த இனத்தைச் சார்ந்தனவாம். இக்கருத்தை இந்நாளைய ஆராய்ச்சியாளர் ஒப்புவித்தல்லை. சிதியன் மொழி என ஒரினம் இல்லை. திராவிட மொழிகள் தனி இனமாம்.

வாகச் சிதியன் மொழியினத்தை ஒத்துள்ளனவே அன்றி, இந்திய ஐரோப்பிய மொழி இனத்தை ஒத்திருக்கவில்லை. ஆதலால், திராவிட இனத்தைச் சார்ந்த ஒவ்வொரு மொழியிலும் ஒரேயொரு பெயருருபேற்கும் முறையும் (Declension), ஒரேயொரு வினையுருபேற்கும் முறையுமே (Conjugation) வழங்குகின்றன.

ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் உள்ள மொழிகள் எல்லாம் இவ்வாறு இனம் இனமாகப் பிரிந்துள்ளன. இந்த மூன்று பிரிவுகளும் மாறாது நிலைத்து விளங்கும் எல்லை உடையன அல்ல. இவை ஒன்றிலிருந்தொன்று தனிப்பட்டு பிரிந்து விளங்குவனவும் அல்ல. இதனை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இவற்றின் எல்லைகள் ஒன்றோடொன்று தலை மயங்கிக் கிடக்கின்றன.

தொடக்கத்திலே எல்லா மொழிகளும், தனிப்பட்ட ஓரலகு பெற்ற சொற்களாகவே¹ அமைந்திருந்தன போலும். இத்தனி நிலை மொழிகள் ஒட்டு மொழியாகவும் மாறி வளர்ந்தன. செமிடிக் மொழிகளுக்கே சிறப்பியல் பெனக்கண்ட அடிச்சொல்லின் உயிர் மாற்றத்தை, ஒட்டு மொழியினத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளும்—சிறப்பாக இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகளும்—அறியாமல் இல்லை. அத்தகைய அடிச்சொல்லின் அகத்தே எழும் திரிவுகளைத் (Internal changes) திராவிட மொழிகளிடையேயும் காணலாம்.

¹ 'முதலில் ஒவ்வொரு மொழியிலும் அடிச்சொற்கள் மட்டுமே வழங்கி வந்தன; இவை தத்தம் தனிச்சிறப்புப் பொருளை இழந்த போது இடை நிலையாகவும் விடுதியாகவும் அமைந்தன என்பது பழைய கொள்கை. அடிச்சொல்லாலேயே வழங்கிய காலம் ஒன்று உண்டு என்பதனை இப்போது ஆராய்ச்சி வானர் ஒப்புவதில்லை. பகுதி என்பது பின்வந்த இலக்கணப் புலவர்கள் கண்ட ஒற்றுமையுணர்ச்சியின் பயனாக எழுந்த கற்பனையே ஆம். இது இலக்கண ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுவதே அன்றி வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன் படுவதன்றும்.

திராவிட அடிச்சொல் அமைப்பின் சிறப்பியல்களையும் இவ்வடிச்சொற்கள் பகுபத உறுப்புக்களோடு சேர்ந்து வரும் போது அடையும் மாறுதலையும் கால்டுவெல் மேலே விளக்கப் புகுகின்றார்.

திராவிட அடிச்சொற்களின் பாடுபாடு

எல்லா வகையான ஆக்கநிலை விருதிகளையும்⁸ விட்டு மொழித்து அடிச்சொற்களை மட்டும் தனியே நோக்கிப் போது அவற்றை இரண்டு இனமாகப் பிரிக்கலாம்.

(1) வினை அடிகள். இவை பொதுவாகப் பெயராகவும் வழக்கக் கூடியவை. இந்தப் பிரிவே பெரும் பிரிவாம்.

(2) பெயர் அடிகள். இப்போதுள்ள எந்த வினைச்சொல்லின் ருந்தேனும் பிறந்தனவாக இவற்றைக் கொள்ளுவதற்கில்லை.

1. வினை அடிகள்

திராவிட மொழிகள் வேறொரு சேர்ப்பும் இன்றித் தனி வினையடியையே, முன்னிலை ஏவல் ஒருமையாக வழங்குகின்றன. இந்த வகையில் இவை வட மொழிக்கும் கிரேக்க மொழிக்கும் மாறுபட்டு, சிதியன் மொழிகளோடு ஒன்றுபட்டு விளங்குகின்றன. இவ்வாறு வருவதே பொது விதியாம்; இதற்குப் புறனடை போலத் தோன்றும் ஒரு சிலவற்றையும் ஏவலின் மருவிய வடிவமாகவோ, இன்றொசை வடிவமாகவோ, உயர்வை (மரியாதைப் பன்மை)ச் சுட்டும் வடிவமாகவோ கொள்ள வேண்டும். தமிழிலும் தெலுங்கிலும் சில இடங்களில், முன்னிலை ஏவல் ஒருமை, தன் ஈற்று மெய் கெட்டு நிற்கிறது.

⁸ அடிச்சொல் (Root) பகுதியாகும் பொழுது சில உருபுகளைப் பெற்று வருகின்றது. இவற்றைப் பகுதிப் பொருள் விருதி, விரித்தல் விகாரம் என்றெல்லாம் வழங்குவதுண்டு. போ என்ற வினையடி "போகு" என வருவது காண்க. அடிச்சொல்லைப் பகுதியாக ஆக்குதலின் இவற்றை ஆக்கநிலை விருதிகள் (Formatives) எனலாம்.

இந்த மெய் யெழுத்துப் பெரும்பான்மையும் இடை எழுத் தாகவாவது, நலிந்த வல்வெழுத்தாகவாவது இருக்கும். இந்த இடங்களிலும், மாறாத வினைப் பகுதியின் வடிவம், சிறு வழக்காய்ப் பயின்றுவரும் முன்னிகை ஏவற்பன்மை யிலோ, செய என் வினையிலோ, காணக் கிடைக்கின்றது.

திராவிட அடிச்சொற்களில் பெரும் பான்மைய, பின் னிலையோ (Suffix) திரிவோ இன்றி வினைப் பகுதியாகவும் பெயராகவும் வழங்கி வருகின்றன. இவை எந்த வகைச் சொல் என்பது, முன்னும் பின்னும் வரும் சொற்களோடு 'உள்ள பொருட் பொருத்தத்தைப் பொறுத்ததாகும். எந்த அடிச்சொல்லேனும் பெயராக நிற்கும் வழக்கம், பெரும்பான்மையும் அது வினையாக வழங்கிய வழக்கத்தி னின்றும் பிறந்ததே எனலாம்; அல்லாக்கால், பிறந்தது போலும் எனலாம். இந்த இனத்தைச் சேர்ந்த சொற்களில் பெரும் பகுதியும் வினையாம். இவ்வாறு வினையாக வழங் கும் வழக்கே அவை சொற்களாக வரும் நிலைக்கு அடிப் படையாம்; அவற்றின் தொடங்கு நிலை வழக்குமாம். ஆனால், வினையடியாகப் பிறந்தன என்பதனைக் காட்ட ஆக்கநிலை விருதியோ, வேறு அடையாளமோ, இன் றியவையே பெயர்ச் சொற்களாகவும் வழங்கி வருதலால், பெயர்ச் சொற்களை வினையடியாகப் பிறந்தன எனக் கொள் வதற்கில்லை. இலக்கண வடிவைப் பொறுத்த மட்டில் பெய ரும் வினையும் இரட்டைப் பிறவிகள் என்றோ, ஒன்றே என்றோ, கொள்ளுதல் வேண்டும். ஒரே அடிச்சொல்லின் இந்த இருமை நிலையை அல்லது இருமை வழக்கை விளக் கக்கீழ்வரும் எடுத்துக் காட்டுகளே சாலும். சொல் என்பது தமிழில் 'உரையாய்' என்ற பொருளில் வினையாயும், 'பதம்' என்ற பொருளில் பெயராயும் வரும். நழி என்பது தமிழில் 'வெட்டு' என்ற பொருளில் வினையாயும், 'தடி அல் லது நெய்யும் எந்திரம்' என்ற பொருளில் பெயராயும்வரும்.

முறி என்பது தமிழில் 'இரண்டாய் உடை' என்ற பொருளில் வினையாயும் 'பனையோலையின் பிரிவு, அதில் எழுதிய பத்திரம்' என்ற பொருளில் பெயராயும் வரும். திராவிடப் பெயரடை (Adjective) பெயரினும் வேறன்று. பொதுவாகப் பெயரும், பெயரடையும் ஒன்றேயாம். ஆதலின், ஒவ்வோரடிச் சொல்லும், பெயராகவும் பெயரடையாகவும் வினையாகவும் வழங்கும் மும்மை வழக்குடையன எனலாம். தமிழில் கடு என்பது வினையின் எழுவாயாகவோ, உருபேற்றோ, வரின் பெயராம்; கடுமை அல்லது காரம் என்று பொருள்படும் வேறொரு பெயரின் முன்னர் அடையாக வருமானால் பெயர் அடையாம். (உ-ம்). கடுநடை (விரைந்த நடை); கடுவாய் (புலி-கடுமையான வாய்). தனியே நின்றாலும், தொக்கியோ தொகாதோ நிற்கும் முன்னிலைப் பெயரின் பின் வந்தாலும் அது வினையாம். (உ-ம்) கடு (கடுமையாக இரு). இதே அடிச்சொல் "கு" என்ற ஆக்கநிலை விசுவாசம் பெற்று "கடுகு" என்ற பெயர்ச் சொல்லாகிக் காரமுள்ளதொரு சரக்கைக் குறிக்கின்றது. இந்த அடிச்சொல்லில் அடங்கிக் கிடக்கும் உயிரை நீட்டிக்க, கடு என்பது 'காடு' என ஆகிக் கடுமையான இடத்தைக் குறிக்கிறது.

திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த எந்த மொழிகளிலும் தொடக்கத்தில் எந்த இடத்திலும், அடிச்சொல்லின் வினைவடிவத்திற்கும் பெயர் வடிவத்திற்கும் யாதொரு வேற்றுமையும் இருந்தது இல்லை எனத் தோன்றுகிறது. ஆனால், மொழிகள் பண்பாடு பெற்று வளர்ச்சியுற்று வரும்போதும், அளவை நூலுக்கேற்ற பாகுபாடுகளை அவை விரும்பிய போதும் படிப்படியாகப் பெயரும் வினையும் வேறு பிரியத் தொடங்கின. குறித்த ஒரு பொருளில் மட்டும் அதன் வழக்கைக் குறுக்கி விடவும், வேறு பொருளில் வழங்குவ

தனைத் தடுத்து விடவும் வேண்டிய போதெல்லாம், ஆக்க நிலை விசுவிகளை அடிச்சொல்லோடு சேர்த்து அடிச்சொல்லை மாற்றி யமைத்ததாலேயே, இந்தப் பாகுபாடு ஏற்பட்டது. பாட்டிலே, இன்றும் பழைய மரபை ஒட்டி, ஒரே பகுதி, வேற்றுமையின்றிப் பெயராகவும் வினையாகவும் வழங்கி வரப் பல இடங்களில் காண்கிறோம். ஆனால், உரை நடையிலோ, பகுதி, பொதுவாகப் பெயராகவோ வினையாகவோ மட்டும் வழங்கிவரக் காண்கிறோம்.

2. பெயர்கள்.

வடமொழியிலும் அதற்கினமான மொழிகளிலும் சில குறிப்புப்பெயர்கள் (சர்வநாமங்கள்—Pronouns—சட்டுப்பெயர் முதலியன) உருபுகள் என்ற இவை கீங்கலாகப் பிற சொற்களைத்தும் வினையடியிலிருந்தும் பிறந்தனவாகவே அம் மொழியைப் பேசி வரும் இலக்கணப் புலவர்கள் காட்டி வருகின்றனர். வினை என்றோ, வினையிலிருந்து பிறந்தன என்றோ, காட்ட முடியாத பெயர்ச் சொற்களின் தொகை வடமொழி முதலியவற்றிலிருப்பதை விடத் திராவிட மொழிகளில் மிகப்பெரிதாம். இருப்பினும், திராவிட மொழிகளில் வரும் சொற்களின் முழுத்தொகையை நோக்க இவை மிகச் சிலவே ஆம். வேறென்றிலிருந்து பிறவாத தனி அடிச் சொல் என்று பொதுவாகக் கருதப்பட்டு வருவனவற்றில் பல, உண்மையில், தொழிற் பெயர்களும் வினையடியாகப் பிறந்த சொற்களுமே ஆம்.

ஈரலகு நிலை பெற்ற திராவிடப் பெயர்கள் பலவற்றிலும் இரண்டாம் அலகாய் வருவது அல் என்பதாம்; இது தமிழில் தொழிற் பெயர் விசுவியாகவும் கன்னடத்திலும் கோந்து மொழியிலும் செய என் வினையின் விசுவியாகவும் பயின்று வருகிறது. இந்த இனத்தைச் சேர்ந்த பெயர்கள் அனைத்தும் வினையடியாகப் பிறந்தவை எனத்தடையின்றி

முடிவு கட்டலாம்; சில இடங்களில் இவற்றின் அடிச் சொல்லாய் விளங்கிய வினைச்சொல் இப்போது புலப்படத் தோன்றி வழங்காமற் போனாலும், இவற்றில் பெரும் பாலனவற்றின் பகுதியை எளிதில் கண்டறியலாம். கீழே வரும் தமிழ்ச்சொற்கள் வேறென்றினின்றும் பிறவாத முதற்சொற்கள் எனப் பொதுவாகக் கருதப்பட்டாலும், இன்றும் வழக்கத்திலிருந்து வரும் அடிச்சொற்களிலிருந்தே இவை பிறந்தன என்பதில் ஐயங்கொள்ள இடம் இல்லை.

சொல்	—	அடிச்சொல்
விரல்	—	விரி
கடல்	—	கட
பகல்	—	பகு
(இரவீனும் வேறு)		
குடல்	—	குடை

பொதுமைப் பொருளில் இப்போது வழங்கி வரும் வினையடிச் சொற்களோடு ஒத்தோ, மிகச் சிறிது திரிந்தோ நின்று இன்றியமையாப் பொருள்களைச் சுட்டி வருவன வாகப் பல சொற்கள், பிற மொழிகளில் இருப்பது போல் திராவிட மொழிகளிலும் இருந்து வருகின்றன. திராவிட மொழியில் வரும் அடிச்சொற்கள் அடைந்துள்ள மாற்றம் மிகமிகச் சிறிதளவாய் இருப்பதே இங்குச் சிறப்பாகக் கூறித்து வைக்கத்தக்கதாம். இந்தப் பெயர்கள் இந்தப் பொருள்களுக்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னேதான் வைக்கப்பட்டன என்று ஒருவன் கருதி விடக்கூடும். இந்த மொழிகள் அத்தகைய புத்தம் புதிய இளமையோடும் விளங்குகின்றன என்பதாயிற்று. உயர்ந்த பண்பாடு பெற்ற வளர்ச்சியின் காரணமாக மிகப் பழைய காலந் தொட்டு, இப்பெயர்கள் ஏறக்குறைய மாறாமலே இருந்து வந்துள்ளன என்பதே இவற்றிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய உண்மையாம். அடிச் சொல்லோடு ஆக்கநிலை விசுதி

யொன்று சேரும்; அல்லது அதனகத்துள்ள உயிர் எழுத்து
நீளும். அவ்வளவே பொதுவாக அங்கெழும் மாற்றங்கள்.
இந்த இருவகையிலும் பிறந்த பொருட் பெயர்கள் டண் புப்
பெயர்ப் பொருண்மையையும் குறிக்கும் வெறும் தொழற்
பெயர்களேயாம். கீழுள்ள எடுத்துக் காட்டுக்கள் தம்மூடும்.

பெயர்	—	அடிவினை
நிலம்	—	நில்
நாடு	—	நடு (நடவு நட்ட இடம்)
காடு	}	கடு
கடம்		
விண்	—	விள் (தெளிவு)
மீன்	—	மின்
வெள்ளி	—	வெள் (வெண்மை)
குதிரை	—	குதி
பன்றி (பல் + தி)	—	பல் (தந்தம்)
ஆடு ⁹	—	ஆடு

(டாக்டர் குண்டர்ட் 'சமைக்கப்படும் விலங்கு;
சண்டையிடும் விலங்கு' என்ற பொருளில் அடு
என்ற வினையடியாகப் பிறந்தது இது என்பார்.)
கண் — காண்

(இறந்த காலத்தில் 'கண்டான்' என்பதிற்போல
இப்பகுதி 'கண்' எனக் குறுகும்.)

மூக்கு — முகர்
(முகு-கன்னடம்; முக்கு-தெலுங்கு)

நாக்கு — நக்கு
(நா—நக்கும் உறுப்பு; நாய்; நக்கும் விலங்கு)

கை — செய்

(கெயு Geyu கன்னடம்; செய் தெலுங்கு)

⁹ இந்தச் சொல் சங்க நூலில் 'ஆடு' 'யாடு' என வழங்கு
தலின் என்பதன் அடியாகப் பிறந்ததன்று.

இதே பொருளில் வட மொழியில் வரும் கீர் என்ற பகுதிக்கும் கரம் என்ற சொல்லுக்கும் உள்ள தொடர்பும் இத்தகையதேயாம். விலங்கின் பெயர்களாகத் தமிழில் வழங்கும் சொற்கள் அவை எழுப்பும் ஒலியைப் பின்பற்றியன அல்ல. அவ்விலங்குகளின் சிறப்பியல்புகளிற் சிலவற்றை விளக்கும் பயனிலைச் சொற்களாம்.

திராவிடப் பெயர்ச் சொற்களில் பெரும்பான்மைய இவ்வாறு ஐயப்பாடின்றி வினையடியாகப் பிறந்தன எனக் கருதற்பாலனவேயாம். என்றாலும், ஒரு சிறு பிரிவு வேறென்றிலிருந்து பிறந்தது என்று காட்ட முடியாதபடி தனித்து எஞ்சி நிற்கின்றது. தன்மை முன்னிலைப் பெயர்களும், பிற மொழிகளில் வேற்றுமையுருபாகவும் முந்து நிலைச் சொற்களாகவும் (Prepositions) வருவனவற்றோடொத்தவையாய்த் தமிழில் இயைபினை விளக்க வரும் மூன்று முதலிய உருபுகள் (Particles) சிலவும், கல், கால் முதலிய போலச்சிலபொருள்களின் பெயர்களுட்பட வரும் பொதுப் பெயர்களில் பலவும், கீர், வெள், சே, முதலிய போலவரும் பண்புப் பெயர்களும் இந்த இனத்தைச் சேர்ந்தனவாம். இந்த இனத்தைச் சார்ந்தவையாய் வருகிற பெயர்களில் சில, முதற் சொல் போலத் தோன்றினாலும் மறைந்தொழிந்த வினையடியாகப் பிறந்தவையே என ஐயங்கொள்ள இடமுண்டு. இயைபினை விளக்கும் பெயராம் மூன் என்பதை முதலிற் பார்க்கும் போது, அது வேறென்றினின்றும் பிரிவாத அடிச் சொல்லாகவே தோன்றுகிறது. எனினும் “முதல்” என்ற சொல்லோடு தொடர்புடையது என்பது கண் கூடு. இது ‘தல்’ ஈற்றுத்தொழிற் பெயராதலின், இப்போது மறைந்தொழிந்த “மு” என்ற வினையடியாகப் பிறந்ததாம். எனவே, “மூன்” என்பதுங் கூட வினையடியாகப் பிறந்ததாகவே முடிகிறது. அவ்வாறே “மேல்” என்

பதும் ஆம். “நீது” என்ற சொல்லில் மட்டும் தெலுங்கிலும் தமிழிலும் புலப்பட்டு நின்று, வினையடியாக வழங்காது மறைந்த நீ என்ற வினையடியாக இது பிறந்தது எனலாம். “மேல்” = மி + ய் + அல். கீழங்கு என்ற சொல்லில் காணக் கிடக்கும் கீழ் என்ற வினையடியாகக் கீழ் என்ற சொல் பிறந்தது எனலாம்.

திராவிட மொழிகளில் வழங்கும் பிந்து நிலைகள் (Postpositions), வினையடைகள் (Adverbs), பெயர் வினையுருபுகளாக வரும் இடைச்சொற்கள் என்ற இவற்றில் பெரும் பான்மைய வினைச்சொற்களாம்; அல்லாக்கால், குறித்த சிறப்புப் பொருளில் பயின்றுவரப் பயன்படுத்திக்கொண்ட பெயர்ச் சொற்களாம். திராவிட மொழிகளில் வினையடையும் முந்து நிலையுமாய் வழங்கும் சொற் பாகுபாட்டைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு சொல்லும் எச்சவினையோ, செய வினையோ ஆம்; அல்லாக்கால், முதல் வேற்றுமை, ஆறாம் வேற்றுமை, அல்லது ஏழாம் வேற்றுமையில் வரும் பெயர்ச் சொல்லாம். ஏறக்குறைய எல்லாப் பெயர் உருபுகளும், வினை உருபுகளும், பெயர்ச் சொல் அல்லது வினைச் சொல்லின் நின்றும் பிறந்தன என்பது அவற்றைப் பார்த்ததும் விளங்கி விடுகிறது. தெலுங்கிலே கருவி (மூன்றாம்) வேற்றுமையின் உருபுகளாம். சே, சேத என்பவை முறையே சே என்ற சொல்லின் எழுவாய் (முதல்) வேற்றுமை வடிவமும், இட (ஏழாம்) வேற்றுமை வடிவமுமாம். அங்ஙனமே, தமிழில் இடம் என்ற பொருளில் வரும் எந்தப் பெயரையேனும் கொண்டு இட (7-ம்) வேற்றுமையை அமைக்கலாம். நீக்க (5-ம்) வேற்றுமை ஓரிடத்திலிருந்து நீங்கிப் போவதைக் குறிக்கும் வேற்றுமையாம்; போக்கு தொடங்கும் இடத்தைக் குறிக்கும் வேற்றுமையாம். “இங்கு” அல்லது “வீடு” என்ற பொருளில் வரும் பொதுவான இட (7-ம்) வேற்றுமையின் உருபுகளாம் “இல்” “இன்” என்ற சொற்களைச்

சேர்ப்பதால் இந்தவேற்றுமை அமைகிறது இதே உருபை காலப் பொதுவாம் வினை வடிவத்தோடு (Florist) சேர்த்த போது தமிழில் செயின் என்ற வினை பிறக்கிறது. உ-ம் வர்-இல்; வர்-இன் (வருவதில்—வருந்தொழில் நிகழு மிடத்து—என்று பொருளாம்) வேற்றுமை உருபாக வரும் பிந்து நிலைகளில் சில தமது பழம் பொருளை இன்றும் காத்து நின்று விளங்குகின்றன. சில இலக்கண உறுப்பாகக் கையாளப்படும் முறையில் பழைய பொருளை ஏறக்குறை யத் தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றன. ஆனால், கொடை (4-ம்) வேற்றுமை உருபாம் ரு (கி, கெ) என்பதில் பழைய பொருளின் மணம் சிறிதேனும் உண்டா என்பது ஐயத் திற்கிடமாம். ஆகையால், திராவிடக் கொடை வேற்றுமை உண்மையான இலக்கண வேற்றுமையுருபின் இயல்பைப் பெற்று விளங்குகிறது. இந்த அளவில், திராவிட மொழி கள், இந்திய ஐரோப்பிய இலக்கணத்தின் சிறப்பியல் போடு ஒருங்கியைந்து விளங்க வந்துள்ளன.

திராவிட அடிச்சொற்கள் ஓரளவுச் சொற்களாம்.

“இருக்கிறது” எனும் தமிழ்ச் சொல்லையும் அதே பொருளில் வரும் “est” என்ற லத்தீன் சொல்லையும் ஒப்பு நோக்குக. திராவிடச் சொற்றொடரில் வரும் சொற் களில் பெரும் பான்மைய ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் வழங்கும் மொழிகளில் வரும் சொற்களை விட நீண்டனவாம். அமெரிக்காவில் பழைய மக்கள் பேசி வரும் பலவின் ஒற்றுமை நய மொழிகளில் ¹⁰ (Polysynthetic Languages) வழங்கும் சொற்கள் மட்டும் இவற்றை விட நீண்டிருக்கக் காண் போம்.

¹⁰ சில மொழிகள் பல கருத்துக்களை ஒரே சொல்லாகவும். சில ஒரு கருத்தைப் பல சொல்லாகவும் வழங்கக் காண்கிறோம் “வந்தான்” என்ற தமிழ்ச் சொல் ஆண்பால், இறந்த காலம்

இந்த நிலையில் திராவிட அடிச்சொற்கள் தொடக்கத்தில் ஓரலகுச் சொற்களாகவே இருந்தன என்பதை நம்ப முடியாமல் இருக்கலாம். ஒன்றோடொன்று மயங்காத மெய்யெழுத்துக்களை மயங்கவைப்பதற்காக அவற்றைப் பிரித்து வைத்து, இடை இடையே இன்னோசையின் பொருட்டுவரும் உயிர் எழுத்துக்களாலேயே சிறிதளவு திராவிடச் சொற்கள் நீண்டு தோன்றுகின்றன. ஆனால், சிறப்பாக ஆக்கநிலை விசுவதியும், உருபும் ¹¹ குறிப்புப் பெயர்களின் மருஉ வாய் நிற்கும் பால் காட்டும் விசுவதிகளும் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து ஒட்டிக் கொண்டு வருவதாலேயே இவை நீண்டு தோன்றுகின்றன. பகுபத உறுப்புக்களைச் சேர்ப்பதற்கு முன் திராவிட வினைப் பகுதிகளில் பலவும் மூவலகினவாம் (trisyllabic). இவற்றில் மூன்றாவதலகாய் நிற்பன முன்னே தொழிற் பெயர் விசுவதியாய் இருந்தவையாம்; இப்போது தன் வினையில் நின்றும் பிற வினையை வேறு பிரிக்கும் குறிகளாய் ஒழிகின்றன. இவை உண்மையில் ஆக்கநிலை விசுவதியாக அமைந்தவையேயாம். முதலிரண்டு அலகுகளும் உற்று நோக்குமிடத்து ஓரலகு நிலைகளேயாம். அந்த ஓரலகு நிலையே இன்னோசையின் பொருட்டு உயிர் எழுத்தை விரித்தல் விகாரமாகப் பெற்று ஈரலகு நிலையாய் வளர்ந்துள்ளது. சில இடங்களில் வினைப் பகுதியின்

வருதல் என்ற வினை—இந்த மூன்று கருத்துக்களையும் ஒரு சொல்லாக நின்று தெரிவிக்கிறது. "He did come" என்ற ஆங்கிலச் சொற்றொடர் இம்மூன்று கருத்துக்களையும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு சொல் கொண்டு விளக்குகிறது. முன்னையது ஒற்றுமை நய மொழியாம் (Synthetic Language). பின்னையது வேற்றுமை நய மொழியாம் (Analytic Language). அமெரிக்க நாட்டுப் பழைய மக்கள் வழங்கும் மொழிகளில், ஒரு சொற்றொடரே ஒரு சொல்லாய் அமைதலின், அவற்றைப் பலவின் ஒற்றுமை நய மொழிகள் (Polysynthetic) என்பர்.

¹¹ பகுதி தவிர்ந்த மற்றைய பகுபத உறுப்புக்களைக் குறிக்க உருபு என்ற சொல்லை வழங்கலாம்.

முதல் அலகு நிலையே அடிச் சொல்லாக விளங்குகிறது. இரண்டாம் அலகு நிலையோ, அந்த அடிச் சொல்லோடு இணைக்கப் பெற்ற உருபாகிறது (Particle). இது பகுதியின் பொருளை விரிக்கவோ குறுக்கவோ அங்கு வருவதாம். இவ்வாறு பகுபத உருபேற்க நிற்கும் அடிச் சொல்லின் (Inflexional Base) பின்னே வரும் அலகு நிலைகள் வேற்றுமையையும் காலத்தையும் இடத்தையும் பாலையும் சுட்டுவனவாம்.

எனவே, திராவிடச் சொற்கள் எவ்வளவு சிக்கலாகவும் சீரமைகவும் இருந்தாலும் அடுத்தடுத்துப் பின் பின்னே வந்து சேர்ந்தவற்றை உற்று நோக்கி நீக்கிக் கொண்டே வருவோமானால். அவையனைத்தும் ஓரலகு நிலைச் சொற்களிலிருந்து வந்தன எனக் காட்டி விடலாம். எடுத்துக் காட்டாகப் பெருகிறது (பெர்+உ+கிற்+அது) என்ற தமிழ்ச் சொல்லில் அது என்பது சுட்டுப் பெயர் விசுவாசமாக அமைந்ததாம்; கிற் என்பது நிகழ் கால இடை நிலையாம்; பெரு என்பதே பகுதியாம். இதனுள்ளும் கடையலகாம் “ரு” என்பது அந்த வினையைத் தன்வினையாக்க வந்த ஆக்கநிலை விசுவாசமாகும். இதுவும் நீங்கப் “பெரு” என்ற வினை அடிச் சொல் சிடைக்கிறது. இது பண்புப் பெயராகவும் பெயரடையாகவும் வழங்கி வருகிறது. ‘பெரு’ என்பதும் அடிச் சொல்லின் முதல் வடிவம் அன்று. பெரிய (பெர்+இய), பெரும் (பெர்+உம்) என்ற சொற்களில் காணக்கிடைக்கும் ‘பெர்’ என்ற அடிச் சொல் இன்னொசைக்காக ஈற்றுக்கரம் பெற்று பெரு என நிற்கிறது. இந்தப் “பெர்” என்ற அடிச் சொல்லே முதல் நீண்டு பேர் எனவும் வழங்கக் காண்கிறோம். இவ்வாறு அடுத்தடுத்து வந்த ஒட்டுகளாலே ஓரலகு நிலைச் சொல் ஆறு அலகு நிலைச் சொல்லாய் நீண்டது. இங்குக் காட்டிய வடிவங்களில் மட்டுமேயன்றி, இச்சொல் அடையக் கூடிய எல்லா வடிவங்களி

லும், இந்த அடிச்சொல் மாறாமலே விளங்குகிறது. மாறினாலும் இந்த வகையிற் பயின்றறியாத ஒருவனும் எளிதில் எடுத்துக் காட்டக் கூடிய அளவில் மிகமிகச் சிறிதே மாறுகிறது. அடிச் சொல்லைச் சுற்றிப் பலபல துணைச் சொற்கள் சூழ்ந்து நின்றாலும் அந்த அடிச் சொல் அவற்றிடையே மறை படாமலும் அவற்றின் வாயில் விழாமலும் தெளிவாய் எப்போதும் நிலைத்து நிற்கின்றது. இவ்வாறு அடிச் சொல் தன்னிலை இழவாது சிறந்து விளங்குவது ஹங்கரி, துருக்கி முதலியவாகச் சிதியன் இனத்தை சார்ந்து விளங்கும் எல்லா மொழிகளுக்கும் சிறப்பியல்பாம். **செமிடிக் மொழி** இந்திய ஐரோப்பிய மொழி என்ற இவற்றில் அடிச் சொல் அடிக்கடி அறிந்து கொள்ள முடியாதபடி அவ்வளவு மாறி விடுகிறது.

திராவிட அடிச் சொற்கள் இயற்கையாகவே இரண்டு பிரிவாகப் பிரிந்தமைகின்றன என டாக்டர் **ரூண்டி** என்பார் கூறுகிறார். **ஆ, சா, போ,** என்பன போலப் பொதுவாக நெட்டெழுத்தில் முடியும் பிரிவு ஒன்று. முதலில் குற்றெழுத்து வர, மெய்யீற்றில் முடிந்து **அட் (அடு) அன், நீல், சேல்** என்பனபோல வருவன மற்றொன்று. இந்த ஓரலகு நிலை அடிச் சொற்களின் பின்னே வருவன, சொல் அமைக்க வரும் ஆக்கநிலை விசுவிகளோ, பொதுப் பொருளைச் சிறப்புப் பொருளாக்க வரும் **சிறப்பு நிலையுருபுகளோ (Particles of Specialisation)** உச்சரிப்புக்குதவும் **—ஒலித்துணைகளோ (Helps to enunciation)** ஆம்.

திராவிட அடிச் சொற்கள் தொடக்கத்தில் ஓரலகு நிலைச்சொற்களாயிருந்து, இன்னொசை உயிர்கள் சேர்ந்தோ ஆக்கநிலை விசுவிகள் சேர்ந்தோ, இரண்டும் சேர்ந்தோ, நீளும் முறையைப் பரக்க இங்கே விளக்குவது **விரும்பத்தக்கதாம்.**

இன்னோசை காரணமாக அடிச்சொல் நீருதல்

திருந்தாத திராவிட அடிச் சொற்கள், இன்னோசை உயிர்களின் சேர்க்கையால், சில போது, நீண்டு வருகின்றன. இலக்கண வரம்பிற்குட்பட்ட தெலுங்கிலும்கன்னடத்திலும், அடிச் சொல், எத்தனை அலகு நிலை பெற்று நின்றாலும், மெய் எழுத்தில் முடிந்தால், அதன் ஈற்று மெய் இவ்வின்னோசையுயிர் பெற்றே வருகிறது. இரண்டோ இரண்டிற்கு மேற்பட்டோ அலகு நிலை பெற்ற அடிச் சொற்களின் பின்னே வந்து சேரும் உயிர்கள் இனிதே ஒலித்தற்குத்துணையாக வருவனவாம்; ஓரலகு நிலைச் சொற்களின் பின் சேர்ந்து வரும் உயிர்களை ஆராயும் போது அவை ஒலித்துணையாக வன்றி இன்னோசைக்காக வந்தன என்பது தெளிவாகிறது.

ஈற்று மெய்யினை எளிதில் ஒலிக்க ஒலித்துணையாக ஓர் எழுத்து வரவேண்டும் என நா விரும்பிய போதெல்லாம் உகர உயிரே அவ்வாறு பயன் பட்டு வருகிறது. அச்சொல்லினை அடுத்து வேறோர் உயிர் வரும் போதெல்லாம் இந்த உகரம் கெடுகிறது. உகரம் இவ்வாறு பெரும் பான்மையாக வந்தாலும் ஓரலகு நிலைச் சொற்களின் பின்னே வருவது உகரம் என்ற ஒருயிர் மட்டுமேயன்று இங்கு ஆராயும் இடங்களில் சிலவற்றில் உண்மையான அடிச் சொல்லோடு இவ்வுகரம் ஒன்றாய்ப் போய் விட்டமையால், அடுத்து உயிர் முதலாம் சொல் வரும் போதும், கெட்டொழிய மறுத்து அது நிலையாக நிற்கின்றது. உகரத்திற்கு அடுத்தாற் போலப் பயின்று வருவது இகரமாம்; இதற்கடுத்து அகரம் பயின்று வரும். ஆராயும் திராவிடக் கிளைமொழிக்கேற்ப, எகரம் அல்லது ஐகாரம் இதற்கடுத்துப் போலப் பயின்று வரும். வடமொழியிலிருந்து வந்த வினையடிச் சொற்களின் பின்னே திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும், மெய்யீற்றின் பின்

பொதுவாக இகரம் சேர்ந்து வரும்; இதன் பின்னே தெலுங்கு ஙு (nchu) என்பதனையும், கன்னடம் ஈ (Su) என்பதனையும் சேர்க்கின்றன. இவை ஆக்கநிலை விகுதிகள் எனப் பின் காண்போம், Sap=ஈ (தமிழ்); ஈ (S) பிஙு (தெலுங்கு); ஈஈ Sabisu (கன்னடம்). பல திராவிட மொழிகளை ஆராயும் போது இந்த ஒலித்துணைகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறிவரக் காண்கிறோம். ற எனத் தமிழில் அகரம் வருமிடத்தில் கன்னடத்தில் றெ என வரும். கடி எனத் தமிழில் இகரம் வரும் இடத்தில் தெலுங்கில் கரி (c) என வரும். கே (q) லி என்பது கன்னடத்தில் கி (q) ல்லு என வரும். முனை எனத் தமிழில் ஐ வருமிடத்தில் தெலுங்கில் மொஈ (c) என வரும் எனவே ஈற்று உயிர்கள் இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று மாறி வருவனவாதலின், இவை ஒலித்துணையாகவே வருகின்றன என்பதும், பகுதியின் இன்றியமையா அகவுறுப்பல்ல என்பதும், பொருளை விளக்கச் சிறிதும் பயன் படுவன அல்ல என்பதும் தெளிவாம்.

அடிச் சொல்லொடு சேரும் ஆக்கநிலை விகுதிகள்

ஆக்க நிலை விகுதிகள், இயற்கை வடிவில் சிற்கும் வினை அடிச் சொற்களொடு சேர்ந்து வருவது போல, அத்தகைய, பெயர்அடிச் சொற்களொடும்சேர்ந்து வருகின்றன. அவை வினையடியாகப் பிறந்த வழிச் சொற்களொடு (Derivatives) மட்டுமன்றி முதற்சொல் (Primary words) எனத் தோன்றும் பெயர்ச் சொற்களொடும் சேர்ந்து வருகின்றன. எவ்வினையும், அவை வினைச்சொல் என்று சிறப்பாய் வழங்குவனவற்றின் பின்னேயே பயின்று வருகின்றன. அத்தகைய வினையடி அனைத்துமொருபகுதியாக நிற்கும்போது, அதன்கடைசி அலகு நிலையாக இவ்விகுதிகள் நிற்கின்றன; அதாவது, பொதுவாக மூன்றாம் அலகுநிலை எழுத்தாக நிற்கின்றன எனலாம். இந்த விகுதியுருபுகள் தொடக்கத்தில்,

தொழிற் பெயர் விசுவிகளாக இருந்தன எனத் தோன்றுகின்றது. இவற்றோடு சேர்ந்து வரும் வினைச் சொற்களும் தொடக்கத்தில் வழிநிலை வினையாகப் பொருள் பட்டு வந்தன என்றும் தோன்றுகின்றது. இந்த உருபுகளின் தோற்றம் எவ்வாறாயினும், இப்போது, தன் வினையினின்றும் பிற வினையை வேறு பிரிக்கவும், தனியே நின்று எழுவாய் வேற்றுமையில் வரும் பெயர்களின் நின்றும் பெயர்ச் சொற்களின் பெயரடை வடிவங்களை வேறு பிரிக்கவும், பயன்படுகின்றன. தமிழிலேயே இவை மிகப் பயின்று வருகின்றன; முழுவளவில் வளர்ந்தும் உள்ளன. வினைச் சொல் தன் வினைப் பொருளில் வரும்போதும், பெயர்ச் சொல் தன் வினை கொண்டு முடியவரும் வடிவத்திலோ, தான் வினையைக் கொண்டு முடியும் வடிவத்திலோ, வழங்கும் போதும், இவ்வுருபுகளின் மொழி முதன்மெய் ஒன்றியாக வருகிறது. பிறவினைப் பொருளில் வரும்போதும் பெயர்ச் சொல்லின் பெயரடை வடிவத்தோடு வரும்போதும்—அநாவது இரண்டு பெயர்கள் வேற்றுமைப் பொருளில் அடுத்து நிற்கும்போது, முதலில் நிற்கும் பெயராய் வரும்போதும்—இவ்வுருபின் மொழி முதன்மெய் இரட்டுகின்றது; ஒலிக்கும் மெய்யாக இருப்பது (Sonants) உயிர்க்கும் மெய்யாகவும் (Surd) மாறுகிறது. ¹²

¹² எழுத்துக்கள், ஒலிக்கும் எழுத்துக்கள் என்றும் உயிர்க்கும் எழுத்துக்கள் என்றும் இருவகையாம். உயிர் எழுத்து ஒலிக்கும் எழுத்தாம். உயிர் எழுத்தை ஒலிக்கும் போது குரல் வளையில் கையை வைப்போமானால், குரல் வளையின் இதழ்துடித்து ஒலியாக வருவது புலனும், மெல்லெழுத்தும் இடை எழுத்தும் இவ்வாறு ஒலிப்பதைக் குரல் வளையில் கை வைத்துக் காண்க. குரல் வளையின் இதழ்கள் இறுக மூடவரும் போது, காற்று அவற்றிடையே அவற்றை மோதிக் கொண்டு வருவதால் ஒலி எழுகின்றது. இதழ்கள் மூடாமல் அகல நிற்கும் போது “ஹ” என மூச்சு மட்டும் வெளி வருதல் காண்க. இரட்டித்து வரும் போது இந்நாளில் க்ச்ச்ட்த்ப் என்பன இத்தகைய உயிர்ப் பெழுத்துக்களாகத் தமிழில் விளங்குகின்றன. மெல்லெழுத்தின் பின்னே இந்த வல்லெழுத்துக்

தன்வினையின் சிறப்பியல்பாக வரும் இத்தகைய ஒற்றை மெய்யெழுத்தின் முன், இன்னோசையின் பொருட்டு இன மெல்லெழுத்து வருதலும் பெரும்பான்மையாம்; ஆனால், அச்சொல்லின் பொருள் மாறுவதில்லை. தமிழில் வரும் ஆக்கநிலை விகுதிகள்:—

- (1) கு;ங்஑ு; பிறவினை க்஑ு. இவை தெலுங்கில் க; ங்஑ என வருவதோடு ஒக்கும்.
- (2) க-பிறவினை க்஑.
- (3) து;ந்஑ு; பிறவினை த்஑ு. இவற்றோடு முறையே ஒத்தவை டு, ண்டு, ட்டு என்பவையாம்.
- (4) பு;ந்பு; பிறவினை ப்பு.

இனி இப்பலவகையான ஆக்கநிலை விகுதிகளையும் இவற்றின் வழக்கையும் பொருளையும், விளக்கமான எடுத்துக்காட்டுக்களோடும் மேலும் பரக்க ஆராய்தல் வேண்டும்.

1. ஒலிப்பெழுத்தாகி வரும் கு (g) என்பதும், மெல்லோசை பெற்றங்஑ு என்பதும், செயப்படு பொருள் குன்ற வினையில் வரும் க்஑ு என்பதும்:—

(தமிழ் உ-ம்):—

பெருகு:—(செயப்படு பொருள் பெருக்கு (செயப்படு பொருள் குன்றிய வினை) குன்ற வினை)

அடங்கு

”

அடக்கு

”

ஈரலகு நிலை பெற்ற அடிச் சொற்களும் இங்ஙனமேயாம். (உ-ம்) ஆகு—ஆக்கு. இதே ஆக்கநிலை விகுதி பெற்ற பெயர்கள் பல உள்ளன; சிறப்பாக அவை மூவலகு நிலை பெற்றனவாம். ஆனால், இந்த இடங்களில் தனியே வரும் பெயர் வடிவிற்கும் பெயரடைவடிவிற்கும் வேற்

கள் வரும்போது இவை ஆங்கிலத்தில் வரும் g, j, d, d என்பன போல ஒலி எழுத்தாக ஒலிப்பதைக் குரல் வளரில் கைவைத்து உணர்க. k, p, t முதலியன உயிர்ப்பெழுத்துக்கள்; g, b, d முதலியன அவற்றின் ஒலிப்பெழுத்துக்களாம்.

றுமை காணும். ரு, ங்கு, க்ரு என்பவற்றில் எவ்விசுதி வந் தாலும், எல்லா இடங்களிலும் அது மாறாது நிற்கிறது. உ-ம் படரு; சிறுங்கு; கருக்கு. இங்கு எடுத்துக் காட்டிய உதாரணங்களை ஒப்புநோக்கும் போது ங்கு என்பது ஒலிப் பெழுத்தாகிய ருவ்வோடு (ர) ஒக்கும் என்பதும், அதன் இன் னேசை விகாரமாய் இது வந்தது என்பதும், ங்கு எனும் விசுதியோடு ரு எனும் விசுதியும் செயப்படு பொருள் குன்றா வினையில் க்ரு எனத் திரிகிறது என்பதும், தெளி வாம். சில இடங்களில் செயப்படுபொருள் குன்றாவினை விசு தியாம் க்ரு என்பது, பேச்சுத் தமிழில், முன்னே கண்ட ஒலி மாற்றச் சட்டப்படி, ங என மாறுகிறது. காய்க்ரு என் பது பொதுவாகக் காய்க்க என்றே பேச்சிலும் எழுத்திலும் வழங்குகிறது. இவ்வாறு க்ரு என்பது க்க என மாறுவது தமிழில் புறனடையாம்; தெலுங்கில் நியதியாக வரும் விதியாம்.¹³

தமிழில் ரு என்பது ங்கு என இன்னேசை பெற்று வழங்குவது போல, தெலுங்கில் வழங்குவதில்லை. ஆன லும் புலப்படத் தோன்றாத மெல்லெழுத்து ஒன்று, 'அர்த் தானுஸ்வரம்' என்ற பெயரோடு க்ரு என்பதன் முன் பயின்று வருகின்றது. மெல்லொலியாக்கம் இவ் வீ ரு மொழிகளின் போக்காக இருக்கிறது என்பதனை இதுவே காட்டுகிறது. தமிழிலே செயப்படு பொருள் குன்றியவினை விசுதி மட்டும் மெல்லொற்றுப் பெறுமேயன்றிச் செயப்படு பொருள்குன்றா வினையோ என்றும் பெறுவதில்லை. ஆனால், தெலுங்கிலோ பெரும்பான்மையான இடங்களில் செயப்

13 காய்க்கு என்றொரு வடிவம் தமிழில், காணக்கிடைக்க வில்லை. (காய்) காய்க்க—(கூடு) காய்ச்ச என்ற வடிவங்களே வழங்கு கின்றன. இவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை உண்டு. காய்க்க என்பதி லிருந்து காய்க்ரு என்ற பகுதியைக் கற்பனையாகக் கால்ட்வெல் கொள்கின்றனர் போலும்.

படு பொருள் குன்று வினையே மெல்லொற்றுப்பெறுவதால், செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை பொதுவாக மெல்லொற்றுப் பெறாமல் பழைய வடிவத்தோடேயே விளங்குவது இங்குக் குறிப்பிட்டிருக்கொள்ளத்தக்கதாம். இதற்கேற்ப வடமொழியிலிருந்து பிறந்த பல சொற்கள் உட்படப் பல அடிச் சொற்கள், தெலுங்கிலே, இகரத்தில் முடியும் போது, ஈ என்பது ங்கு என மாறுகிறது. ஆனால், இந்த இடங்களிலோ வேறு இடங்களிலோ தமிழில் வரும் ங்கு என்பது ங்கு என மாறுவதில்லை. உ-ம் “ரட்டி” என்பதிலிருந்து “ரட்டிக்க” என்ற செய என் வினை வடிவம் (Infinitive) தமிழில் அமைகிறது; ¹⁴ இதன் தெலுங்கு வடிவமோ “ரெட்டிங்கு” என்பதாம். தெலுங்கில் வரும் ‘மன்விங்கு’ என்பதும் அதே போலத் தமிழில் வரும் ‘மன்விக்க’ என்பதோடு ஒத்ததாம். இகரத்தின் பின்னே யன்றிப் பிற உயிர் எழுத்துக்களின் பின்னும் இந்த இன்னோசை மெல்லெழுத்து, “ஈ” என்பதன் முன் வருகிறது. ‘பெரு’ என்பது தமிழிலும் தெலுங்கிலும் செயப்படு பொருள் குன்றிய வினையாகவே வருகிறது. ஆனால், தமிழில் பெருக்கு என்பது செயப்படுபொருள் குன்று வினையாக வருவது போல அதற்கேற்ற “பெருக” என்பது தெலுங்கில் செயப்படுபொருள் குன்று வினையாக வரக்காணோம். அதற்குப் பதிலாகப் ‘பெர்ங்கு’ என்பது பெருக என மருவி வழங்கக் காண்கிறோம். அவ்வாறே தமிழில் வரும் “பருக்க” என்பதற்குப் பதிலாகத் தெலுங்கில் “பருங்கு” என்பது ‘பருக’ ¹⁵ என வழங்கக் காண்கிறோம்,

¹⁴ “ரட்டி” “ரட்டிக்க” என்பன இழி வழக்கென்பர்; “இரட்டி” முதலியனவே செந்தமிழ் வழக்காம்.

¹⁵ தெலுங்கு முதலிய வற்றிலிருந்து வரும் எடுத்துக் காட்டுகளில், வேறு வகையில் குறித்தாலன்றி, வல்லெழுத்தை உயிர் பெழுத்தாகவே ஒதல் வேண்டும்; பருக = Pancu or panchu.

தெலுங்கிலே 'ஈ' என்பதற்குப் பதிலாக வு என்பது வேண்டிய போது வரும்; இதனாலேயும் தமிழில் வரும் ஊ என்பதும் தெலுங்கில் வரும் 'ஈ' என்பதும் ஒன்றே என்பது தெளிவாகிறது. 'ஈ' என்பதற்கு ஒப்பாக 'ஊ' என்பது வரும் வழக்கு, தமிழிற் போலத் தெலுங்கிலும் "ஊ" என்பதே ஆக்க நிலை விசுவாசமாக வழக்கில் இருந்து வந்த காலத்தைச் சுட்டுகிறது. சகரம் வகரமாகவோ பகரமாகவோ மாறும் போக்குடையது அன்று. ஆனால், சகரம் தெலுங்கிலே மட்டுமன்றித் தமிழ் உலகவழக்கிலும் வகரமாக மாறும் போக்குடையது. வகரமோ, ஒலி யெழுத்தாம் பகரத்தோடும் (b), உயிர்ப் பெழுத்தாம் பகரத்தோடும் (P) தலை தடுமாறி வருவதாகும். ஆகையால், திராவிட மொழிகளில் "ஊ" என்பதே இந்த ஆக்க நிலை விசுவாசின் தொல்லை வடிவம் என்றும் இதன் இரட்டித்த உயிர்ப்பெழுத்து வடிவமாய்ச் செயப்படு பொருள் குன்றா வினையின் விசுவாசாய் க்ஊ என இது வரும் போது, தெலுங்கில் 'ஈ' என நலிகிறது என்றும், கன்னடத்தில் மேலும் 'Su' என நலிகிறது என்றும் கால்ட்வெல் முடிவு கட்டுகிறார்.

(2) ஈ (Su) என்பதும், அதன் செயப்படு பொருள் குன்றா வினை வடிவமாம் ஈஈ என்பதும்:—

இந்த விசுவாசம் தமிழில் வருவது அருமையாம். தெலுங்கில் வரும் எடுத்துக் காட்டுகள் மிகப் பல வாயினும் அவை இந்த இடத்திற்குப் பொருத்தமானவை அல்ல. சகரம் சகரமாகவும், க்ஈ என்பது ச்ஈ என்பதாகவும் மாறும் பொது முறையை ஒட்டிப் பழைய ஊ என்பதும் க்ஊ என்பதும் திரிந்து நின்றமையால் இத்தெலுங்கு வடிவங்கள் அமைந்தவையாம். 'சரண்புகுதல்' என்ற பொருளில் வரும் "அஹஈ" என்ற சொல் தமிழில் இந்தச் ச் விசுவாசம் வருவதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாம்; இதன் செயப்படு பொருள் குன்றா

வினை வடிவம் 'எல்லையீடுதல்' என்ற பொருளில் வரும் "அடைச்சு" என்பதாம். ¹⁶

(3) து அல்லது நீது என்பதும், அதன் செயப்படு பொருள் குன்று வடிவமாம் நீது என்பதும்:—

சொல் நிலையாலோ பொருள் நிலையாலோ இதற்கும் கு ஈ பு என்ற மற்றைய விசுவதிசுக்கும் ஒரு வேறு பாடும் காணோம். கு என்பது ங்ரு என மெல்லோசை பெற்று மாறுவது போல, து என்பதும் நீது என மாறும். செயப்படுபொருள் குன்று வினையில் நீ என்பதும் அதனோடொத்த நீத் என்பதும், முறைப்படி நீத் என இயட்டித்த உயிர்ப்பெழுத்தாம். நீ என்பது நீத் என மாறுவது பொது முறையாகி விட்டமையால், இந்த வகையைச் சேர்ந்த வினைகளில் எல்லாம் ஒரு படித்தாகத் து என்பதற்குப் பதிலாக நீது என்பதே ஆக்க நிலை விசுவதியாக வருகிறது. தொல்லை வடிவாம் து என்பது பெயர்ச் சொற்களில் வரும் ஆக்க நிலை விசுவதிகளில் மட்டுமே பிழைத்திருக்கக் காண்கிறோம். பெயர்ச் சொற்களின் பெயரடை வடிவத்திலோ ஆக்க நிலை விசுவதியாம் 'கு' மாறுது நிற்கின்றது; ஆனால் 'து' என்பது செய் பொருள் குன்று வினை வடிவத்திற் போலப் பெயரடை வடிவத்திலும் 'நீது' என்று மாறுகிறது. இந்த விசுவதிக்குத் தமிழில் எடுத்துக் காட்டுக்கள் வருமாறு:—நீருந்து—நீருந்து; மருந்து (பெயர்), மருந்துப்பை (மருத்து—இங்குப் பெயர் அடை). மெல்லோசை பெறுது வரும் பழைய 'து' என்பதும் அதன் பெயரடை வடிவமாம் 'நீது' என்பதும், எருது—எருத்துப் பூட்டு—என்பன போன்ற சொற்களிலும் வரக் காண்கிறோம். து அல்லது நீது என்ற ஆக்க நிலை விசுவதி பெறும் வினைகள் எல்லாம் பெரும்பான்

¹⁶ இப்போது வழக்கில் வரும் "அடைச்சு" என்பது 'அடைத்து' என்பதன் மருஉவே ஆகும். 'உடுத்து' என்ற பொருளின் அடைச்சு என்பது சங்க நூல்களில் வழங்குகிறது. கால்டுவெல் கூறும் சொல்லை யாம் அறியோம்.

மையும் மூன்றலகு பெறுவனவாம். இந்த இனத்தைச் சார்ந்து ஈரலகு பெற்றுத் தமிழில் வருவனவற்றில் ஆராய்ச்சி யாளர் மனதைக் கவர்வது நீந்து என்பதாம். ஆக்க நிலை பெறுது இருந்த போது இதன் வழிவம் நீ என நின்றிருத்தல் வேண்டும் எனக் கால்டுவெல் கருதுகிறார். து என்பது நீது என மாறுதற்கேற்ப நீது என்பதும் மெல்லோசை பெற்று நீந்து என்று ஆயது போலும். 'ஈந்து' என்ற வழி விற்குப் பதிலாக ஈது என்பதனையே வினைச் சொல்லாகத் தெலுங்கு வழங்கி வருகிறது. இது துளவில் ஈந்து என்றும், கன்னடத்தில் ஈஈ (Su) என்றும் ஈஐ என்றும்கூடும். 'து' 'நீது' 'ஐ' என இச்சொல்லில் வருவன ஆக்கநிலை விசுவகளை என்பதில் ஒரு சிறிதும் ஐயம் இல்லை. தமிழர் மெல்லோசையை விரும்புவதால், இச்சொல்லின் முதலில் நகரம் விகார வகையால் வந்ததோ? அல்லாக்கால் தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் இச்சொல் தொடக்கத்தில் நகர முதலாக வழங்கி வந்து நாளடைவில் அந்த நகரத்தை இழந்ததோ? என்பதனை ஒரு தலையாகத் துணிவதற்கு இல்லை. எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் தமிழிற் போல 'நீ' (நீந்துமிடமாம் தண்ணீர்) என்று வரும் சொல்லோடு இதனை ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது, இவ்வினையின் அடிச் சொல் 'நீ'யே ஆம் எனக் கால்டுவெல் கொள்கின்றார். கிரீக்கு மொழியில் வரும் நீ ஓ என்பதோடும், லத்தீனில் வரும். நீ ஓ நீ ஓ என்பவற்றோடும், (இன்ன பகுதியிலிருந்து வந்தது என்று வடமொழி கொண்டு உறுதி கூற முடியாது போனாலும் படகு என்ற பொருளில்) வடமொழியில் வழங்கும் நீ என்பதனோடும் இந்த 'நீ' என்பது ஒப்புடையதாம்.

ஆக்க நிலை விசுவகளை பெற்று வினையடியாகப் பிறந்து வரும் திராவிடப் பெயர்ச் சொற்கள் செயப்படு பொருள் குன்ற விசுவகையே எப்போதும் விரும்புகின்றன. அதாவது தன் முதன்மெய் இரட்டித்து உயிர்ப்பெழுத்தாய்

உரம் பெற்று வரும் வடிவத்தையே விரும்புகின்றன என்பதாம். வரலாறு: தமிழில் நீருந்து என்பதிலிருந்து நீருந்தம் என்பது பிறக்கின்றது. தூங்கு என்பதிலிருந்து துக்கம் என்பது பிறக்கின்றது. (தாயில் என்பதனை ஒப்பு நோக்குக). சில போது, ஆக்க நிலை பெறாத வினையடியே செடப்படு பொருள் குன்றிய வினையாக வழங்கி வரக் காண்கிறோம்; அப்போது அதன் செயப்படு பொருள் குன்றாத வடிவமோ; அடிச் சொல்லோடு த்து என்பதனைச் சேர்ப்பதால் அமைகிறது. (தமிழ் உ-ம்) படு-படுத்து; தாழ்-தாழ்த்து; நில (தெலுங்கு நிலு)-நிறுத்து. கன்னடமோ இந்த இடங்களில் எல்லாம் தமிழில் வரும் த்து என்பதற்குப் பதிலாகத் த்து என்பதனை வழங்குகிறது (உ-ம்) தாழ்த்து என்பதற்குப் பதிலாகத் தாழ்து என வழங்குகிறது. இச்செயப்படு பொருள் குன்றா வினையின் விசுவாசம் இதனைச் “செய்வி என் ஏவல்” அல்லது பிறவினை விசுவாசம் என்பர். பிறவினையைப் பற்றிப் பின்னே எழுதும் பிரிவில் ‘இ’ என்பதொன்றே திராவிட மொழிகளில் பிறவினை விசுவாசம் என்பது தெளிவாம். இங்கே காட்டிய இடத்தில் எல்லாம் தமிழ் த்து என்பதைச் செயப்படு பொருள் குன்றா வினையின் ஆக்க நிலை விசுவாசமாக வழங்கும் இடந்தோறும் தெலுங்கு மொழி & அல்லது & என்பதை விசுவாசமாக வழங்குகிறது.

பல் எழுத்துக்களாம் (Dentals) த், த்த், த்த் என்பவை போல அதே நோக்கோடு அதே முறையில் வருகிற நாவெழுத்துக்களாம் (Linguals) ட், ண் ட், ட்ட் என்பவையும் பெயர்ச் சொற்களில் வரும் போது, அவற்றை இந்தத் தலைப்பின் கீழேயே கால்ட்வெல் அடக்கி விடுகிறார். 17

17 பற்களில் நாவானது ஒற்றுவதால் தகரமும் நகரமும் பிறத்தலின் அவை பல் எழுத்துக்களாம். நாவை மடித்து அண்ணத்தை ஒற்ற உகரமும் ணகரமும் பிறத்தலின் அவை நாவெழுத்துக்களாம். அண்ணம் தலையின் கீழ்ப்புறம்; ஆதலின் இவற்றைத் தலை எழுத்து—மூர்த்தாக்காரம்—Cerebrals என்றும் முன்னாளில் வழங்கினர்.

(உ-ம்) குந்-டு, இதன் பெயரடை—குநுட்டு; இரண்டு, பெயரடை—இரட்டு; ஈற்றில் வரும் டகரம் தெலுங்கில் உயிர்ப்பெழுத்தாக ¹⁸ உரம் பெறுகிறதேயன்றி இரட்டுவதில்லை. (உ-ம்) ஓடு (Odu) ஓடி (t), சில இடங்களில் தமிழில் வரும் வல்லின றகரம் ஈற்றில் வரும் போது து, அல்லது டு என்பதனோடு ஒத்து வழங்குவதோடு இரட்டித்து நின்று டகர ஒலியோடும் காதிற்படுகிறது (உ-ம்) கிணறு-கிணற்று (இது கிணட்டரு என்பது போல ஒலிகின்றது)

(4) பு (bu) அல்லது ப்பு என்பதும் இதன் செயப்படு பொருள் குன்றா வினை வடிவாம் ப்பு என்பதும்:—

செயப்படு பொருள் குன்றிய வினை விசுவதியாம் பு (bu) என்பது கன்னடத்தில் பு என்று நலிகிறது; தமிழில் எல்லா விடங்களிலும் ப்பு என நலிகிறது. இந்தத் தமிழ் விசுவதியாம் ப்பு என்பது தெலுங்குப் பெயர்ச் சொற்களில் சில போது மு என நலிகிறது. தமிழ் வினைகளில் பு அல்லது ப்பு வருமிடத்தில் தெலுங்கிலே பு அல்லது கு (gu) என்பது புகுகின்றது; தமிழில் செயப்படு பொருள் குன்றா வினை விசுவதியாம் ப்பு என்பதற்கு நேராகத் தெலுங்கில் வருவது பு (p) அல்லது ப்பு (mpu) என்பதாம்; ப்பு என்பதன்றும். வினைச் சொல் இவ்விசுவதியை வழங்குவதற்குத் தமிழில் எடுத்துக் காட்டு வருமாறு நிரம்பு (செயப்படு பொருள் குன்றிய வினை);

¹⁸ சில எழுத்துக்கள் ஒலி இன்றி மூச்சு வடிவாக வெளி வருகின்றன. உ-ம் கட்டு என்பதில் உள்ள டகரம். சில ஒலி வடிவாக வருகின்றன. (உ-ம்) அ. முன்னையன உயிர்ப்பெழுத்துக்கள்; பின்னையன ஒலி எழுத்துக்கள். தமிழில் வல்லெழுத்துக்கள் கட்டு முதலிய வற்றிற் போல உயிர்ப்பெழுத்தாகவும் அண்டு என்பதில் வரும் டகரம் போல ஒலி எழுத்தாகவும் வருகின்றன. k, c, t, p என்றவை உயிர்ப்பெழுத்துக்கள். g, j, d, d, b என்றவை ஒலி எழுத்துக்கள்.

நீர்ப்பு (செயப்படு பொருள் குன்றா வினை). இதன் ஆக்க நிலை பெருத தொல்லை வடிவம் நீர, நீரவு, நீரை, நிறை முதலிய வினைகளில் வந்து காட்சியளிக்கிறது. நீர்ப்பு என்பதற்குப் பதிலாகத் தெலுங்கு நீண்டு d என்ற சொல்லை வழங்குகிறது; ஆனால் செயப்படுபொருள் குன்றாத நீம்பு (p) என்பது தமிழில் வரும் நீர்ப்பு என்பதற்கு ஏறக்குறைய நேர் ஒத்தது எனலாம். ிப்பு; ப்பு என முடியும் பெயர்க்குத் தமிழ் எடுத்துக் காட்டு இருப்பு, இருப்பு (பெயரடை); உ-ம் இருப்புக் கோல். தெலுங்கில் இருப்பு என்பது இறுழு என நலிந்து வரும்; இதன் பெயரடை வடிவம் இறு ப (p) என்பதாம். கன்னடம் இன்றும் இந்த வீகுதியின் பழைய வடிவத்தையே வழங்குகிறது. இங்கே பொதுவாகப் பகரம் (b) வகரமாக நலிகிறது; ஆனால் இது மெல்லோசை பெறுவதில்லை. (உ-ம்) ஹாவு; இது பாவு என்பதன் மரூஉ ஆம். தமிழில் பாப்பு என இது வழங்குகிறது; இவ்வடிவம், பாபு என்பது மெல்லோசை பெற்றதால் அமைந்ததாம். இதன் பெயரடை வடிவம் பாப்பு என்பதாம் உ-ம் பாப்புக் கோடி. தெலுங்கு இதனை மேலும் மாற்றி பாபு என வழங்குகிறது. இந்த எடுத்துக் காட்டு, இங்கு நாம் பேசி வரும் ஆக்கநிலை வீகுதி படிப்படியாக இன்னோசை பெற்று மாறி வருவதை நன்கு விளக்குகிறது.

செயப்படுபொருள் குன்றாவினையின் வீகுதியாக ப்பு என்பதனைத் தமிழ்ப்பயன் படுத்தும் இடந்தோறும் தெலுங்கு ப்பு (p) அல்லது ிப்பு என்பதனை வழங்குகிறது எனக் கண்டோம். முன்னே நாம் கூறிய க்கு, ந்து என்ற ஆக்கநிலை வீகுதிகளைத் தமிழ் வழங்கு மிடங்களிலும் தெலுங்கு பெரும்பான்மையும் ப்பு (p) என்பதனையே வழங்க விரும்புகிறது. தெலுங்கிலும் தமிழிலும் கீழ்க்கண்டபடி வரும் செய என் வினைகளை (Infinitive) ஒப்பு நோக்குக (உ-ம்) மேய்க்க

(தமிழ்) மேப (தெலுங்கு); நிறுத்த (தமிழ்) நிறுப (தெ), தமிழில் க்ரு என்பதன் முன்னும் தெலுங்கில் பு (p) என்பதன் முன்னும் ஓகரம் வரும் போது இந்த ஆக்கநிலை விசுதி, ம்பு (p) என்றாவது ங்சு (c) என்றாவது தெலுங்கில் மாறுகிறது. (உ-ம்) ஒப்புவிக்க (த), ஒப்புகீம்ப (தெ) அல்லது ஒப்புகீஞ்ச (தெ). செயப்படுபொருள் குன்றா வினைகளும் பெயரடையாய் வழங்க வந்த பெயர்ச் சொற்களும் ஓரி யல்புடையன எனப் பழந்தமிழர் கொண்டனர் என்பது இது வரையும் நாம் கூறி வந்த பல குறிப்புகளிலிருந்தும் புலனாகிறது. ஒன்றிலிருந்து ஒன்றில் புகுதலாம் தன்மையே இவை இரண்டும் தனித்தனியே பெற்று விளங்கும் பொதுத்தன்மையாம். பெயரடையாகப் பெயர்ச்சொல் வழங்க வரும் போது, அப்பெயரடையில் குறிக்கப் பெறும் குணப்பண்போ தொழிற்பண்போ, அதன் பின்னே பெய ராக வருவதில் புகுகிறது என்பது தெளிவாகிறது. செயப்படுபொருள் குன்றா வினைச்சொல் குறிக்கும் செய லானது அதன் செயப்படுபொருளில் புகுதலோடு இது ஒக்கும்.

ஆக்கநிலை விசுதியாக வரும் பல விசுதிகளும், பொரு ளாலோ, வழங்க வரும் நோக்கத்தாலோ, ஓட்டி வரும் முறையாலோ, இரட்டித்து வரும் வகையாலோ, ஒன்றிலி ருந் தொன்று அடிப்படையாக வேறுபட்டிருக்கவில்லை என்பது வெள்ளிடை மலையாம். க, ச, ட, த, ன என்ற எழுத் துக்களில் குறித்த ஒரு பெயரோடே சேர்த்தக்கது இது எனத் துணிவது இன்னோசையேயாம். செயப்படு பொருள் குன்றிய வினையை நோக்க அதினும் வேறாகி வருவது செயப்படுபொருள் குன்றா வினையாம்; இது குறிக் கும் கருத்தில், செயலுறுத்தும் ஆற்றல் குறிப்பாக விளங்கு கிறது; இதற்கு ஏற்ப, இவ்வாக்க நிலை விசுதிகளின் முதல்

எழுத்தும் அத்தகைய இடங்களில் இரட்டித்து வருகிறது; ஈதொரு வகையில் மட்டுமே இங்கு இலக்கணக் கொள்கை காணக்கிடக்கிறது.

‘திராவிடவினையோ பெயரோ மேலே சட்டிய விசுதிகளில் ஒன்று பெற்று முடியும் போது, சொல்லின் முதலுறுப்பு மட்டுமே அடிச் சொல்லாம்; அல்லாக்கால் அடிச் சொல்லை உள்ளடக்கி விளங்குவதாம்’ என்று கொள்ளவும் இடம் உண்டு என்பதாக மேலே நாம் விளக்கிய கூற்றுக்களிலிருந்தும் எடுத்துக் காட்டு களிலிருந்தும் முடிவு கட்டலாம். சற்றலகாக வரும் கு (g), ந்ரு, க்ரு, ஈ (s), ஈ (c), டு (d), ண்டு, ட்டு; து (d), ந்து, த்து, பு (b), ற்பு (b), ற்பு (p), பு (p), ப்பு று, று, என்பவற்றைப் பொதுவாக ஆக்க நிலை விசுதிகள் என ஒதுக்கலாம். இந்த விதியை ஆராயும் போது பல பெயர்களைப் பற்றிய உண்மை விளங்கி வருகிறது. இப்போது பல பெயர்கள், ஒன்றின் நின்றும் பிறவாது தொல்லை வடிவோடு விளங்குபவை எனக் கருதி வருகின்றோம்; ஆனால், மேலே குறித்த விசுதிகளை ஒதுக்கியதும் இவை அனைத்தும் இப்போதும் வழக்கில் உள்ள வினையடியிற் பிறந்தனவாகவோ வினையடியோடு தொடர்புடையவாகவோ முடிகின்றன. கீழ்க்கண்ட தமிழ்ச் சொற்களை எடுத்துக் காட்டாகக் கால்ட்வெல் தருகின்றார்: கொம்பு, வேம்பு, வம்பு, பாம்பு. ‘ற்பு’ என்ற விசுதியை ஒதுக்கியதும், இப்பெயர்களுக்குத் தாயகமான வினைச் சொல் புலனாகிறது. கொம்பு என்பது ‘கொய்யப் படுவது’ என்ற பொருளில் கொய் என்ற அடிச் சொல்லிலிருந்து பிறந்ததாம். வேம்பின் நிழல் போற்றப் படுவ தொன்றாகலின் வேம்பு என்ற சொல் ‘நிழல்தா’ என்ற பொருளில் வரும் வேய் என்பதன் அடியாகப் பிறந்ததாம். வம்பு என்பது ‘திட்டு’ என்ற பொருளில் வரும் வை-வய் (கன்னடச் bayyu) என்பதன் அடியாகப் பிறந்ததாம்.

பாம்பு என்பது 'பாய்வது' என்ற பொருளில் பாய் என்ற வினையடியாகப் பிறந்ததாம். இந்த எடுத்துக் காட்டுகளில் வரும் வினையடி இன்று யகர மெய்யில் முடிந்து வரக் காண்கிறோம்; இந்த யகரம் இன்னோசைக்காக வந்ததேயன்றி அடிச் சொல்லின் உறுப்பன்றும்; ஆக்க நிலை விகுதியில் வரும் மெய்யெழுத்துக்களின் முன்னே நில்வாது ஒடுதலின் வழிச் சொற்களில் (derivatives) இது காணக்கிடைப்பதில்லை. மற்றைய விகுதிகளில் முடியும் பெயர்களை இந்தக் கொள்கையின்படி ஆராயின், இவ்வாறே உண்மை வெளியாகும். (உ-ம்) மருந்து என்பது மரு (மணம்) என்பதன் அடியாகப் பிறந்ததாம். கிறங்கு என்பது கீழ் என்பதன் அடியாகப் பிறந்ததாம். இதில் வரும் ஓகரம் தமிழில் கீழ் என நீண்டிருந்தாலும் கீந்த எனத் தெலுங்கில் குறுகியே நிற்கிறது.

அடிச் சொல்லின் ஈற்றொற்று இரட்டுதல்

இலக்கண நிலையை அமைக்குமொரு வழியாக இரட்டும் முறையைப் பயன்படுத்தும் கோட்பாட்டைத் திராவிட மொழிகளும் இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகளும் அறிந்தே உள்ளன. ஆனால், இரட்டிக்கும் முறையும், இரட்டிப்பதன் நோக்கமும் இவ்விரண்டு குடும்பங்களிலும் வேறு வேறும். இந்த இரட்டிப்பு மிக விளக்கமாகப் புலப்படுவது தமிழிலேயே ஆம். தமிழில் ஒற்று இரட்டும்போது, ஒலி எழுத்து உயிர்ப்பெழுத்தாக மாறும் என்பதனை மனதிலமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். தமிழில் அடிச் சொல்லின் ஒற்று இரட்டுவதன் நோக்கம் நான்காம்.

1. பெயர்ச் சொல்லைப் பெயரடையாக்க ஒற்று இரட்டும். இவ்வாறு ஒரு சொல் இரட்டுவது அடுத்த பெயர்க்கு அது அடையாகி வருவதையோ, இரட்டித்த சொல் ஆறும் வேற்றுமைப் பொருளில் வருவதையோ குறிப்பதாம். (உ-ம்) மாடு என்பதிலிருந்து மாட்டுத் (நோல்) என வரும்.

2. செயப்படு பொருள் குன்றிய வினையைச் செயப்படு பொருள் குன்றா வினையாக்கவும் ஒற்று இரட்டிக்கும். (உ-ம்) ஓடு என்பதிலிருந்து ஓட்டு என்பது பிறக்கும்.

3. இறந்த காலம் காட்டவும் ஒற்று இரட்டிக்கும். (உ-ம்) தரு என்பதிலிருந்து தங்க என்பது பிறக்கும்.

4. வினைப்பகுதியிலிருந்து வினையடியாக்கப் பிறக்கும் பெயர்களை அமைக்கவும் ஒற்று இரட்டிக்கும், (உ-ம்) எழுது என்பதிலிருந்து எழுத்து என்பது பிறக்கும். ("பெயர்" "வினை" என்ற பிரிவுகளில் இவை மேலும் விளக்கமுறும்.) இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகள் பெரும்பான்மையும் தம் அடிச்சொல்லின் முதலொற்று இரட்டித்து இறந்த காலம் காட்டத் திராவிட மொழிகளிலோ இதன் பொருட்டு ஈற்றொற்று இரட்டித்து நிற்கும், என்பது இங்குக் குறிக்கத்தக்கதாம். தீயென்று மொழியில் ஈற்றொற்று இரட்டிப்பதால் வினைச் சொல் பெயர்ச் சொல்லாக மாறும்; வினையைப் பெயராக்கத் திராவிட மொழிகள் இந்த முறையையே பின்பற்றுவதும் இங்குக் குறித்து வைத்துக் கொள்ளத் தக்கதாம். செயல் பயன் என்ற இரண்டிலும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றிற் புகுங் கருத்தை வெளியிடுவதற்கு இவ் இரட்டிப்புகள் இயல்பாக அமைந்துள்ளன என்பதே இந்தத் திராவிட முறையின் அடிப்படையான உண்மையாம். ஹிப்ரூ மொழியில் ஆக்கப் பொருளிலும், வினையின் மிகுதிப் பாட்டுப் பொருளிலும், இவ்விரட்டிப்பு வழங்குவரக் காண்கிறோம். பல அலகு நிலை பெற்ற திராவிட அடிச் சொற்கள் ஓரலகு நிலையின் அடியாகப் பிறந்தனவே ஆம். இன்னொசைக்காக வந்து சேர்ந்தவற்றாலோ ஆக்க நிலை விசுதிகளாக வந்து சேர்ந்தவற்றாலோ இவை நீண்டு விளங்குகின்றன. ஈதே இது வரை நாம் கண்டதாம். இந்த ஆராய்ச்சிக்குப் பின்னும் ஈரலகு நிலையாகவே

உள்ள அடிச் சொற்களின் தலையாய கூட்டம் ஒன்று, எஞ்சி நிற்கிறது. இச்சொற்களின் இரண்டாவது அலகு நிலைகள், எவ்வாறு தோன்றி இருந்தாலும் இதுபோது சிறப்பு நிலையுருபுகளாக (Particles of specialisation) அடிச் சொல்லை விட்டுப் பிரியாமல் நிலை பெற்றுள்ளன. இவற்றின் இயல்பையும் வழக்கையும் இனி ஆராய்தல் வேண்டும்.

சிறப்பு நிலை உருபுகள்.

இப்போது இங்கே நாம் ஆராயும் அடிச் சொல்லின் வகையைச் சேர்ந்த பெயர்களும் வினைகளும் ஈரலகு நிலை பெற்றனவாம்; இவற்றில் முதல் அலகு, பொதுப் பொருண்மையோடு விளங்கும் ஓரலகு பெற்ற அடிச் சொல்லாம். இரண்டாம் அலகு இவ்வடிச் சொல்லின் பொதுப் பொருண்மையை ஒருவாறு மாற்றுகிறது எனலாம். பின்னையது ஆக்க நிலை விசுவயோ, மறைந்தொழிந்த அடிச் சொல்லின் சிதைவோ, மறைந்ததோர் பிந்து நிலையோ போலும். இந்த இரண்டாம் அலகு சில போது பொருளை விரித்தும், சில போது குறுக்கியும் வரக்காண்கிறோம். இவை ஒரு பொருட் பன்மொழிகளாக (Synonyms) இப்போது வழங்கக் காணாமையின், இவற்றின் பொருளாற்றலை அறிய முடியாமல் கிடக்கின்றது. இவை அடிச் சொல்லின் பொருளை ஒரு வகையால் பொது நிலையிலிருந்து சிறப்பு நிலைக்குக் கொண்டு வருதலின் இவற்றைச் சிறப்பு நிலை உருபுகள் என வழங்கலாம். இந்த உருபுகள் தொடக்கத்தில் தொழிற்பெயர் விசுவிகளே போலும் எனப்பல இடங்களில் ஐயப்பட்டுக் கூறலாம்; தொழிற்பெயர் விசுவிகளே எனச் சில இடங்களில் துணிந்து கூறலாம்.

இந்தச் சிறப்பு நிலையுருபுகளது வழக்கின் அடிப்படையான கொள்கையும், இக்கொள்கை செயற்பட்டு

வரும் முறையும் செமிடிக் மொழியின் சிறப்பியல்போடு ஒரு வகையில் ஒத்துள்ளன. இங்கே அதனைக் குறிப்பிடுவது விரும்பத் தக்கதாம்; செமிடிக் மொழிகள் தலிக் குடும்பமாக வாழத் தொடங்கிய நாள் வரை பின் சென்று ஆராய்ந்தாலும், ஒவ்வொரு சொல்லும், மூன்று மெய்யெழுத்தாலாகிய ஈலகு நிலைச் சொல்லாகவே இருக்கக் காண்கிறோம். செமிடிக் மொழியில் வழங்கும் ஈரலகு அடிச் சொற்களை அவற்றிற்கொத்த அடிச் சொற்களோடோ, அவற்றின் பொருளோடோ, இந்திய ஐரோப்பிய மொழியிலும் சிறப்பாக வட மொழியிலும் வழங்கும் சொற்களோடு ஒப்பு நோக்கியதன் பயனாக மிகத் தெளிவான பழைய அடிச் சொல்லமைப்பு வெளியாகியுள்ளது. ஹீப்ரூ அடிச் சொல்லின் முதல் அலகு நிலை வட மொழியோடு ஒத்திருக்க, இரண்டாம் அலகு நிலையே இந்திய ஐரோப்பிய மொழியில் அப்பொருளில் வழங்கும் சொற்களோடு ஓரியையும் இன்றி இருத்தலை, எத்தனையோ இடங்களிற் காண்கிறோம். இந்த இரண்டாம் அலகு நிலை, முதல் அலகோடு அடிப் படையாகத் தொடர்புடையது என்று என விளங்குகிறது. பல அடிச் சொற்களில் இரண்டாம் அலகு மாறிக் கொண்டே வர, முதலலகு மட்டும் மாறாது நின்று பல குடும்பங்களாகப் பிரிந்து விளங்கவும் காண்கிறோம். இதிலிருந்து இத்தகைய இடங்களில் முதலலகு மட்டுமே அடிச் சொல்லின் அடிப் படையான சொல் நிலைக்கும் பொதுப் பொருள் நிலைக்கும் இருப்பிடமாம் என்பது தெளிவாகிறது. இம் முதலலகில் முதலும் ஈறுமாம் இரண்டு மெய்யெழுத்துக்களும் ஒலித்துணையாக வரும் உயிர் எழுத்தும் உள்ளன. இத்தகைய இடங்களில் எல்லாம் அந்த முதலலகு மட்டுமே அடிச் சொல்லின் அடிப் படையான சொல் நிலைக்கும், பொதுமைப் பொருள் நிலைக்கும் இருப்பிடமாம் என்று மேற்கூறியதிலிருந்தும் துணிய

லாம். இந்த முதலலகில் முதலும் ஈறுமாம். மெய்யெழுத்துக் களும் ஒலித்துணையாக வரும் உயிர் எழுத்தும் உள்ளன. இரண்டாம் அலகு மறைந்தொழிந்த துணைவினை யொன்றின் சிதைவே போலும். முதலலகின் பொதுமைப் பொருளுக்கு ஒரு சிறப்புப் பொருள் நோக்கம் தந்து வரையறுப்பதற்காக இந்த இரண்டாம் அலகு, அந்த முதலலகோடு சேர்ந்து வந்து நாளடைவில் அதனோடும் ஒரு சொன்னீர்மைத்தாக ஆகி விட்டது. இக்கொள்கை பொதுவாக உண்மையேயாம். இதன்படி ஹீப்ரு அடிச் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித் தனியே வெவ்வேறே விளங்கும் உலகங்கள் அல்ல. இவற்றைப் பொதுவாகப் பல கொத்துக்களாக அல்லது குடும்பங்களாகப் பிரிக்கலாம். ஒவ்வொன்றும் பொதுப் பொருளால் ஒத்தும் சிறப்புப் பொருளால் வேறுபட்டும் இருக்கக் காண்கிறோம். இவற்றின் குடும்ப ஒற்றுமை அடிப்படையான முதல் அலகில் விளங்குகிறது. இவற்றின் தனி நிலை அல்லது சிறப்பு நிலையோ, சிறப்பு நிலையுடைய வரும் இரண்டாம் அலகில் விளங்குகிறது.

செமிடிக் அடிச் சொல்லின் முதலலகு மட்டும் ஒத்திருப்பதேயன்றி இரண்டாம் அலகு நிலையும் இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகளின் அடிச் சொற்களோடு சில இடங்களின் ஒத்திருக்கக் காண்கிறோம். அது மட்டும் அன்றி, முதலலகு ஒவ்வாதிருக்க இரண்டாம் அலகு நிலை அவ்வாறு ஒத்திருக்கவும் சில இடங்களில் காண்கிறோம். இருந்தாலும் மேலே நாம் கண்ட சிறப்பு அமைப்பு ஹீப்ரு அடிச்சொற்களில் பெரும்பான்மையானவற்றில் பரந்து கிடத்தலின் அம்மொழியின் சிறப்பியல்பு என அந்த அமைப்பைப் பாராட்டுவது பொருத்தமேயாம். அங்ஙனமே வகுத்தல், பிரித்தல், துணித்தல் என்ற பொதுப்பொருளில் வரும் ஹீப்ரு அடிச்சொற் குடும்பம்

ஒன்று இருக்கக் காணலாம். பாலாஷ், பாலஷ், பாலக் (g), பாலா, பாலல் என்பவை இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. லகரம் ஈகரமாக மாறுவதற்கேற்பப் பாரஷ், பாரல் என வருபவையும் சா (ch) ல்லி மொழியைச் சேர்ந்த பெரல் என்பதும் இதனைச் சேர்ந்தனவேயாம். இவற்றின் முதலலகு பால் அல்லது பர் என்பதாம். இவற்றின் உயிர், இலக்கண அமைப்பைச் சுட்டுவதே அன்றி அடிச்சொல்லின் உறுப்பன்று; ஆதலின் ப்-ர், ப்-ல் என்பவையே முதலலகாம். இரண்டாம் அலகு இந்தப் பொதுமைப் பொருளாம் பிரிவு நிகழும் சிறப்பு வகையைக் குறிக்கின்றது; அல்லாக்கால் குறிப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது. (இந்த இரண்டாம் அலகு, சில போது, ஈலகு நிலை அடிச்சொல்லின் ஈற்று மெய் இரட்டித்ததேயாம்.) அடிச்சொல்லின் முதலலகோ அக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த எல்லா அடிச்சொற்களிலும் ஒரே படித்தாக வரும்; இதுவே ஒரு பொருள் குறித்த பல சொல்லாகப் பிற மொழிகளில் வழங்குவனவற்றோடு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. இரண்டாம் அலகோ பொதுப் பொருளின் சிறப்பு வகையைச் சுட்டுவதாம். இங்குச் சுட்டிய எடுத்துக் காட்டுகளில் ஹீப்ருவில் ப்-ர்; ப்-ல் என்ற அடிச்சொற்களுக்கும் கீரீக் கில் வரும் போரோ; லத்தீனில் வரும் பார்ஸ், பர்ஷ் வடமொழியில் வரும் பல் (Phal); என்ற இவற்றிற்கும் மிகத்தெளிவான ஒற்றுமை இருக்கக் காண்கிறோம்; அன்றியும் திராவிட மொழிகளோடும் ஒற்றுமைபெற்று விளங்கக் காண்கிறோம். ஹீப்ரு அடிச்சொல்லாம் ப்-ர் அல்லது ப்-ல் என்பதனைத் தமிழில் வரும் பீரி, பால், பீள, போழ், பகிர், பகு என்ற அடிச்சொற்களோடு ஒப்பு நோக்குக. “அருஞ்சொல் லகராதியிற் காணும் குடும்ப ஒற்றுமை” என்ற பிரிவையும் காண்க.

திராவிட அடிச் சொற்களின் அமைப்பை ஆராய வரும் போது செமிடிக் அடிச் சொற்களின் அமைப்போடு அது பெரிதும் ஒத்திருக்கக்கண்டு வியப்படைகின்றோம். இங்கும்

ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய அடிச் சொற்கள் குடும்பப் குடும்பமாகப் பிரிந்திருக்கின்றன. இவற்றின் முதல் அகரங்கள் ஒன்றாகவோ ஒத்தோ இருக்கின்றன. இரண்டாம் அகரங்கள் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் வெவ்வேறாக இருக்கின்றன. இந்த வேற்றுமையின் பயனாக ஒவ்வொரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு சொல்லும் வேண்டிய அளவு பொருளால் வேறு பட்டுள்ளன. ஹிப்ரு மொழியிற் போல இந்த மொழிகளிலும் பொதுமை யருபாக அல்லது பொது அடியாக வருவதும், சிறப்பு நிலை யருபாகப் பின் வந்து சேர்வதும் இணை பிரியாச் சொல் நிலையாக இணைந்து ஒரு சொன்னீர்மைப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். சிறப்பு நிலை யருபு, தொடக்கத்தில் பிரிந்து வரும் விசுவயாகவோ ஆக்க நிலை விசுவயாகவோ, பிந்து நிலையாகவோ (Post-position) இருந்தது போலும் ஆனால், படிப்படியாக அது சொல்லின் அகத்துறுப்பாகி விட்டது. இவ்வாறு ஒரு சொன்னீர்மைப்பட்ட சொல்லே, ஆக்க நிலை விசுவயாக என்று சொல்லத்தக்கனவற்றையும் பிற எல்லா உருபுகளையும் சேர்ப்பதற்கு இடமாம் அடிப்படையாகிறது.

இந்த அடிச் சொல்லமைப்பு, திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றினும் உண்டு. இருப்பினும் அதன் இயல்பும் சிறப்பும் தமிழிலே மிகத் தெளிவாக விளங்குகின்றன. அவ்வாறு தொடர்புடைய தமிழ் அடிச் சொற்களின் குடும்பங்கள் பலவற்றினும் தமிழ் நெடுங் கணக்கின் முதல் எழுத்திற் றொடங்கும் இரண்டு குடும்பங்களை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்துக் கால்ட்வெல் காட்டுகின்றார்.

1. அட் என்ற முதல் அடியாகப் பிரியும் கிளையடிச் சொற்கள் :—

அடு (= அருகுவா; சமை; சொல்; ஒன்று படுத்து; உடைமையாகு.)

அடங்கு } (= உள்ளாகு ; எல்லை யிடு)
அடக்கு }

அடி (= உள்ளடித்தல், அடி பெயராயின் = அடிப்படை ; காலடி ; உள்ளங்கால்)

அடை (= சேர் ; அடைகா ; செய் பொருள் குன்று வ்ணையாயின் = எல்லை இடு)

அடுக்கு (= ஒன்றின் மேல் ஒன்றாகவை. அடுக்கு, அடக்கு என்பவற்றில் அடி, அடுக், அடக் என்பவையேயாம்; ஈற்றில் வரும் ககர மெய் தமிழில் உகரத்தை ஒலித்துணையாகப் பெற்று வரும்; அந்த அகரத்தையோ உகரத்தையோ பெறுவதன் மூன் இங்குப் போல இரட்டித்தும் வரும்.)

அண்டு (அண்டு, தெலுங்கு; = நெருங்கு) மேலே முதலில் காட்டிய 'அடு' என்பதும் இதுவும் ஒன்றே எனத் தோன்றுகிறது. அதன் மெல்லோசை பெற்ற வடிவமே ஈதாம். அண் என்ற அடியையும் ஒப்புநோக்குக. இவற்றின் இடையே எல்லாம் ஒரு குடும்ப ஒற்றுமை பரவி நின்று விளங்குகிறது. அண்மை என்பதே இவை அனைத்திலும் பொதுக் கருத்தாம். இதனை 'அட்' என்ற முதலலகு நிலையாம் முதலடிச் சொல் (Primary root) குறிக்கின்றது. ஆனால், ஒவ்வொரு சொல்லும், தன்தன் சிறப்பு நிலையுருபுகளாம் இரண்டாம் அலகு நிலைகளைக் கொண்டே, அண்மைத் தன்மையின் பலவகையான சிறப்பு நிலைகளை உணர்த்தி வருகின்றது.

2. அண் என்ற முதலடியாகப் பிரியும் கீளையடிச் சொற்கள் :—

அணு-அணுகு (= தொடு ; அருகுவா)

அணி (= போட்டுக்கொள்)

அணை (= தழுவு-ஒன்று சேர் ; பெயராயின் = ஆறு, ஏரி முதலியவற்றின் அணை)

அணவு (=பற்று.)

அண்ணு (=சார்; அடை. சார்தற்கிடமா வோன் என முத்தோனைக் குறிக்கும் அண்ணல் அண்ணன் என்ற சொற்கள் இதனின்றும் வந்தனவேயாம். பாட்டில் வரும் கருத்தே போன்றுள்ளமை இவற்றின் சிறப்பாம்.)

அண்டு (=அருகு இரு)

அண் என்ற முதலடிச் சொல் குறிக்கும் பொதுக் கருத்து 'தொட்டு நிற்கும் தன்மையே' என்பது வெளிப்படையாக. இந்தக் குடும்பத்திற்கும் முன்னைய குடும்பத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை, தொட்டுக் கொண்டு நிற்பதற்கும் அருகே நிற்பதற்கும் உள்ள வேற்றுமையேயாம். ஆணி என்ற பெயர் இந்த வினையடியாகப் பிறந்ததே போலும். வட மொழியில் கடையாணி என்ற பொருளில் வரும் ஆணி என்ற சொல்லும் இந்த வினையடியாகப் பிறந்த தென்றே தோன்றுகிறது.

இப்போது காட்டிய பல வினைச் சொற்களிலும் வரும் இரண்டாம் அலகு நிலையானது பொருளைப் பெருக்கவோ, சுருக்கவோ, வேறு ஏதேனும் ஒரு வகையால் மாற்றிச் சிறப்பு நிலை உறுத்தவோ வந்ததே அன்றி, இன்றோசைக் காக வரும் இசை நிறையாக மட்டும் வந்தது அன்று; இது வரையும் காட்டிய எடுத்துக் காட்டுகள் இதனை மெய்ப்பிக்கின்றன. இப்பிரிவின் முன் ஓரிடத்தில், அ, இ, உ, எ, ஐ என்ற உயிர் எழுத்துக்கள், ஓரலகு நிலை அடிச் சொற்களின் பின்னே இசை நிறையாக வரும் எனக் கண்டோம். ஆனாலும், இந்த உயிர் எழுத்துக்கள் ஆற்றும் தொண்டு இசை நிறைத்தல் மட்டுமே அன்று என்பது தெளிவாகிறது; இவை இசை நிறையாக வரும் போது பிற உயிர்களோடு மாறாடி வருகின்றன; சிறப்பு நிலை யுருபுகளாக வரும்

போது அவ்வாறு மாறாது நிலை பெற்று வருகின்றன ; இந்த வேறு பாட்டை அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். இவை அனைத்தும் தொடக்கத்தில் சிறப்பு நிலை யுறுத்தும் பொருண்மையோடேயே விளங்கின போலும் ; அப் பொருண்மையை ஒரு சில இன்னமும் விடாது கைப்பற்றி யுள்ளன ; வேறு சில இழந்து உள்ளன.

சொல்லில் பின்னிணைப்புகளாகச் சேர்ந்து வரும் உயிர் எழுத்துக்கள் சிறப்பு நிலை உருபுகளாக வருவதனை விளக்க இது வரையிலும் நாம் காட்டிய எடுத்துக்காட்டுகளே போதியனவாம். இதே நோக்கத்தோடு, ஷகர ஷகரத்தில் முடியும் அலகு நிலைகளும் அடிக்கடி வழங்கி வருகின்றன. இந்த இனத்தைச் சேர்ந்த உருபுகளின் வழக்கை விளக்க இங்கே எடுத்துக் காட்டுகள் தருவது விரும்பத் தக்கதாம். ஆக்க நிலை விசுவிகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ளது போல, இவ் வருபுகள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பொருளோடும் விளங்கித் தொடக்கத்தில் தொழிற் பெயரின் ஆக்க நிலை விசுவியாகவே வழங்கியது எனத் தெரிகிறது. அவ்வாறு அமைந்த தொழிற் பெயர்களிற் பெரும்பான்மையன பின்னே, அனைத்துமொரு பகுதியாய் வழி நிலையடிச் சொல்லாய் (Secondary roots) வரத்தலைப்பட்டன. ஷகரமும் ஷகரமும் ஈற்று நிலையாய்வரக்கூடிய தமிழ் மொழியிலிருந்தே கீழே வரும் எடுத்துக் காட்டுகள் காட்டப் பெறுகின்றன. பிறகினை மொழிகளோ (Dialects) இந்த உருபுகளின் ஈற்று மெய்யின் பின்னே உகரத்தைச் சேர்க்கின்றன. தரிழிலோ ஷகரத்தின் முடியும் சொல்லின் பின்னேயோ, மெல்லெழுத்தும் இடை எழுத்தும் அல்லாத பிற மெய்யெழுத்தில் முடியும் சொல்லின் பின்னேயோ மட்டுமே இந்த இசை நிறை உகரம் வருகிறது.

ஒரு சொல்லே இடத்திற்கேற்றபடி பெயராயும் வினையாயும் வரும்; ஆதலின் பெயர் எடுத்துக்காட்டுகளும் வினை எடுத்துக்காட்டுகளும் கீழே வருகின்றன. கீழே வரும் சொற்களில் ஒரு சில வினையாக வழங்கினாலும் பெயர்ச் சொற்களாகவே மிகப் பயின்று வருகின்றன; வேறு சில பெயராக வழங்கினாலும் வினைச் சொற்களாகவே மிகப் பயின்று வருகின்றன; மேலும் சில எடுத்துக் காட்டுகள் பெயராகவோ வினையாகவோ மட்டும் வழங்கி வருகின்றன.

சுற்றுஉருபு	வினை	பெயர்
அர் —	வளர் —	சுடர்
இர் —	துளிர் —	உகிர்
உர் —		— நுதுரு (=நெற்றி-தெலுங்கு)
அழ் —	புகழ் —	இதழ்
இழ் —	மகிழ் —	அவிழ் (=சோற்றுப் பருக்கை)
அறு —	இடறு —	கிணறு
இறு —		— ஞாயிறு
அல் —	சுழல் —	ஈரல்
இல் —	குயில் —	வெயில்
உல் —	பகுலு	(=பிள-தெலுங்கு)
அள் —	துவள் —	திங்கள்
இள் —		— மதிள்
உள் —	உருள் —	இருள்.

மெய்யீற்றில் முடிவதாக மேலே காட்டிய 13 சிறப்பு நிலை உருபுகளில் ஒன்று மட்டுமே சில போது உயிருரு போடு மாறாடிவரக் காண்கிறோம். அர் என்பது ஐயோடு மாறுகிறது. தமிழ் உ-ம். அயர் என்பதும் அமை என்பதும் ஒன்றே போலும். வளர் என்ற தமிழ்ச் சொற்கேற்ற கன்னடச் சொல் ப (b) ளே என்பதாம். இது தமிழில் வளை என்றும்.

ஆக்க நிலை விசுவாசமோ சிறப்பு நிலை உருபாகவோ வரும் இவ்வுருபுகள் பலவற்றின் பண்டைப்பொருள்கள் அறியவாராமலே கிடக்கின்றன. எனினும் இவற்றில் இரண்டின் பொருள்கள் ஐயப்பாட்டிற்கு இடமின்றிப் புலப்படத் தோன்றுகின்றன. இல், உள் என்பவையே அவை. இல் என்ற பது வீடு என்ற பொருளில் பெயர்ச் சொல்லாக இன்றும் வழங்கி வருகிறது. தமிழ்—மகையாளத்தில் மிகப் பயின்று வழங்கும் இட வேற்றுமை உருபு (= ஏழாம் வேற்றுமை உருபு) இல் என்பதேயாம். உள் என்பது இப்போதும் வினையாகவும் பெயராகவும் வழங்கி வருகிறது; உள்ளிடம் எனப் பெயராகவும் உள் (உள் + அ) உள்ளன என வினையாகவும் வரும். இவ்வுருபுகளின் ஆற்றலும், இவற்றின் இடவேற்றுமைப் பொருண்மை நிலைபேறுற்று விளங்குதலும், பின்வரும் எடுத்துக் காட்டுகளில் நன்கு புலனாகின்றன. உ-ம் வாயில்-வெயில் (குடு இருக்கும் இடம்). டாக்டர் குண்டர்ட் என்பார் பொரு என்பதனடியாகப் 'பொருந்தி ஒன்றாக நிற்பது' என்ற கருத்தில் பொருள் என்பது பிறக்கிறது என்றும், அரு என்பதனடியாக 'அருமையானது' என்ற கருத்தில் அருள் என்ற சொல் பிறக்கின்றது என்றும். இர் என்பதனடியாக இருள் என்ற சொல் பிறக்கின்றது என்றும் கூறுகிறார்.

இது வரையிலும் விளக்கிய திட்டத்தினும் பெரிதும் மாறாகத் தனிப்பட்ட இனியதொரு முறையில் அமைந்த தோர் அடிச் சொற்கூட்டத்தின் எடுத்துக் காட்டுகள் கீழே வருகின்றன. இங்கே குறித்த அடிச் சொற்கள் ஈரலகு நிலை உள்ளனவாம். ஆனால், முன்னே பின்னே உயிர் எழுத்து வர, ஒரே ஒரு மெய்யெழுத்தே அவற்றிடையே காணப்படும். இந்த மெய்யெழுத்தே பண்டைய அடிச் சொல் லெனத் தோன்றுகிறது; முதலிலும் ஈற்றிலும் வரும் உயிர் எழுத்துக்களோ குறிக்க விரும்பும் பொருளின் சிறப்பு

நிலைக்கேற்ப மாறி வருவனவாம். இடு (இடுக்கு) ஒடு (ஒடுக்கு) என்பவற்றையும், இடி அடி என்பவற்றையும், ஒடி உடை (ஒடை எனப் பேசப்படுவது) என்பவற்றையும் ஒப்பு நோக்கும் போது, இவற்றில் முதல் நான்கும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த உறவின என்றும், பின்னைய இரண்டும் அப்படிப்பட்டனவே என்றும் இவையனைத்தும் டகரம் என்ற பழைய அடிச் சொல் நிலையும் ஒரே பொதுப் பொருள்நிலையும் உடைமையால் வேரிலே ஊன்றிய தொடர்பு பாடுடையன என்றும் நாம் கொள்ளாதிருக்க முடியவில்லை.

மேலே கூறியன போல அடிச் சொற்கள் கொத்துக் கொத்தாய் இருப்பது திராவிட மொழிகளுக்கு மட்டும் சிறப்பியல்பு என்று. மாக்ஸ் முல்லர் (Max muller-Lectures ii 313) “ஒரே பொதுப் பொருண்மையைக் குறித்து நிற்பதோடு முன்னே பின்னே சேரும் இரண்டொரு எழுத்துக் களால் மட்டும் ஒன்றினின்று ஒன்று மாறுபட்டு வழங்கும் அடிச் சொற்கொத்துக்களை வடமொழியிலும் ஆரியமொழிகள் அனைத்திலும் காண்கிறோம்” என்றுகாட்டுகிறார். இதனை விளக்கப் “போதல் என்பதனை ‘ஸர்’ என்பதும், நகருதல் என்பதனை ஸர்ப் என்பதும் சுட்டும்; கூவுதலை நத் (d) என்பதும், மகிழ்தலை நத்த் (d) என்பதும் சுட்டும்; சேர்த்தலை யு அல்லது யுஜ் என்பதும் ஒட்டுதலை யெளட் என்பதும் சுட்டும்” எனக் கூறுகிறார். மற்றோர் இடத்தே (i. 274) அவர் “வழி அடிச்சொற்களில் (Secondary roots) மெய்யெழுத்தில் ஒன்று—(ஆரிய மொழிகளில் பொதுவாக இம்மெய்யெழுத்து ஈற்றெழுத்தாம்)—மாறும் போக்குடையதெனக் காண்கிறோம். அடிச்சொல் தன் பொதுப் பொருண்மையைக் காத்து வருகிறது. ஈற்றுமெய்ம்மாற்றத்தால் அப்பொதுப் பொருள் மாறிச் சிறப்பு நிலை உறுகிறது.” என்கி

ரூர். “இந்த வழியடிச் சொற்களுக்கும் முதலடிச் சொற்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு மூவலகு நிலைச் செமிடிக் அடிச் சொற்களுக்கும் அவற்றினும் பழைய ஈரலகு நிலைச் செமிடிக் அடிச் சொற்களுக்கும் உள்ள தொடர்போடு ஏறக்குறைய ஒத்ததாம்” என்றும் அவர் கூறுகின்றார். திராவிட மொழிகளிலோ இங்குக் கூறி வரும் மாறுதல் அடிச் சொல்லின் உயிர் எழுத்திற் போல மெய்யெழுத்திலும் பயின்று வருகிறது. ‘ஈற்று உயிரினும் முதல் உயிர் பெரிதும் மாறும் போக்குடைய தன்றே’ எனத் துணிந்து கூறுவது அருமையாம்.

அடி உயிர் மாற்றம்

திராவிட அடிச் சொற்களில் வரும் மெய்யெழுத்துப் போல உயிர் எழுத்துக்களும் சொற்களின் ஆணி வேராகவே அமைந்துள்ளன. செமிடிக் மொழியிலே போல, இவை இலக்கணத் தொடர்பை விளக்கும் முறையமைப்பைச் சேர்ந்தன அல்ல; இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகளிற் போல விசுவகவினின் சேர்க்கையாலோ கிளவியாக்க முறையாலோ மாறுவதும் இல்லை.

செமிடிக் மொழிகளில் அடிச்சொல்லின் வேரில் உயிர் எழுத்துக்களே இல்லையாம்; அதனைத் தனித்து ஒலிக்கவும் முடியாது; உயிர் எழுத்தைச் சேர்த்த போது மட்டுமே ஒலிக்க முடியும்; அப்போது அச்சொல் இலக்கண அமைப்புப் பெற்றுப் பெயராகவோ வினையாகவோ வழங்கி வருகிறது. இந்த அடிச் சொல்லின் பொருளும் இச்சொல்லின் அகத்தே வரும் உயிர் எழுத்துக்களுக்கு ஏறக் மாறி வரும். இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகளில் அடிச் சொல்லோடு சேர்ந்து வரும் இணைப்புகளாலேயே பொதுவாக இலக்கண மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. அந்த மொழிகளின் வரலாற்றின் முதற் காலத்தில், பொதுவாக ஓரலகு

நிலையாய் நிற்கும் அடிச்சொல், பின் வரும் இணைப்புகளாலும் தொடர்களாலும் மாறாது நிலைத்து நின்றது என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர்; என்றாலும், அத்தகைய மாறா நிலையை நேரே எடுத்துக்காட்டுகள் கொண்டு நிலை நாட்டுவது இயலாது. இந்த மொழிகளின் தொல்லை நிலைமையை ஐயமின்றி நன்கு விளக்கும் வடமொழி, க்ரீக், லத்தீன், ஜர்மன் முதலிய மொழிகளை ஆராயும் போது, அவற்றில் வரும் பெரும்பான்மையான அடிச் சொற்களைச் சேர்ந்த உயிர் எழுத்துக்கள் வேற்றுமை காட்டும் உருபோடும் காலம் காட்டும் உருபோடும் சேர்ந்து மாறி இருக்கக் காண்கிறோம். இறந்த காலத்தைக் காட்டி வருதற்காக அடிச் சொல்லிரட்டி நிற்கும் நிலையில், சிறப்பாக அடி உயிரின் மாத்திரை மாறவும், ஒருயிர் மற்றோர் உயிராகத் திரியவும் அவ்வுயிர் கெட்டே ஒழியவும் காண்கிறோம்.

சிதியன் இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளிலோ, உயிர் எழுத்து அடிச் சொல்லின் அகத்துறுப்பாக அமைவதோடு பொதுவாக அது மாறாது நிலைத்தும் நிற்கிறது. பால் இடம், வேற்றுமை, காலம், வினைப்போக்கு முதலியவற்றைக் காட்டும் உருபுகள் பின் வந்து சேரும் பொழுதும் அடி உயிர் மாறுதல் அடைவது அருமையினும் அருமையாம். இவ்வுருபுகள் தொடர்ச்சியாக அடிச் சொல்லோடு தனித் தனி நின்று ஒட்டிக் கொண்டு வருமேயன்றி பற்றவைப்புப் போல அடிச் சொல்லோடு ஒன்றாக இயைந்து விடுவதில்லை. இந்த விறைப்பு நிலை அல்லது மாறா நிலை, திராவிட மொழிகளின் அடிச் சொல்லில் வரும் உயிர் எழுத்துக்களின் சிறப்பியல்பும் ஆம். திராவிட அடிச் சொல்லின் பின்னே வரும் இணைப்புகள் (எழுத்து எண்ணிக்கையில்) எவ்வளவு நீண்டிருந்தாலும், (மாத்திரை அளவால்) எவ்வளவு எடை மிக்கிருந்தாலும், அவ் அடிச்சொல் தனிநிற்கும் போதும் பிற

சொற்களோடு சேர்ந்து தொகையாய் நிற்கும் போதும், எழுவாய் வேற்றுமையிற் போல உருபுப் புணர்ச்சியிலும், நிகழ் காலம் ஏவல் வீணை என்ற இவற்றிற் போல இறந்த காலத்திலும் எதிர் காலத்திலும், அடிச் சொல் மாறாதும் சிதையாதும் பொதுவாக பூமுப்பொருளாக விளங்கி வருகிறது. இப்பொது எதிர்க்குப் புறனடையாகத் தோன்றுவனவற்றை இங்குக் குறிக்கலாம்.

புறனடைகள்—அடி யகமாற்றம்

1. இம்மாறுதல்களில் ஒருவகை, இசை நிறையாகவே எழுவதாம். இதற்கும் இலக்கண அமைப்புக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை. இப்பொருளைப் பற்றிய முழு நிலைமையும் விளங்குதற் பொருட்டு இதனையும் இங்குக் குறிப்பது விரும்பற்பாலதாம். 'ஒலிகள்' என்ற பிரிவில் கிளை மொழியின் சிற்றஞ் சிறு சிறப்பியல்புகளாக நாம் குறித்ததோடு இது தொடர்புடையதாகும். ஈரலகு நிலையாக வரும் அடிச் சொல்லிலோ தொழிற் பெயரிலோ இடையிலே உயிர்மெய்யெழுத்தாய் வருவதில் உள்ள மெய்யெழுத்துச் சில போது நலிந்தும் சில போது கெட்டும் ஒழிய அதன் முன்னும் பின்னும் நின்ற உயிர் எழுத்துக்கள் ஒன்றாக இயைந்து விடுகின்றன. இதுவே இங்குக் குறித்ததாம். ககரம் வகரமாக நலிந்து அடியோடு மறையும் போக்குடையது என்றும் அவ்வாறே ஈகரமும் யகரமாக மாறியும் அவ்வாறு மாறும் போது சில போது பிற எழுத்துக்களோடு ஒன்றாக இயைந்தும் வரும் என்றும் முன்னர்க் கண்டோம். இந்த இரண்டெழுத்துக்களும் சொல்லின் இடையே உயிர் மெய்யெழுத்தாக வரும் போது அவ்வாறு நலிந்தும் கெட்டும் வரக்கூடியனவாம். தோ (d) க(ḡ)லு (கன்னடம்) = தோல் (தமிழ்). பேச(s)ி (கன்னடம்) = பெயர்; பேர் (தமிழ்). அவ்வாறே தமிழிலும் தோரூப்பு (கூட்டம்) என்பது தோப்பு (தோட்டம்) என நலிந்து வருகிறது.

இதே போல அவள் என்ற தமிழ்ச் சொல்லில் இடையே வரும் வகரம் வினை விகுதியில் மறைந்தொழிய முன்னும் பின்னும் வரும் உயிர் எழுத்துக்கள் ஒன்றாகி விடுகின்றன. எனவே அவள் என்பது ஆள் அல்லது ஓள் என மாறுகிறது. அங்ஙனமே சேய்மைச் சுட்டாம் அகரமும் அண்மைச் சுட்டாம் இகரமும் வெவ்வேறு கிளை மொழிகளில் வெவ்வேறு மாத்திரையோடு இன்னோசை காரணமாக வருவதோடு, ஒரு கிளை மொழியிலேயும் வெவ்வேறு இடங்களில் அவ்வாறு, வேறுபட்டு வரக் காண்கிறோம்

2. இங்கும் இதற்குப் பின்னும் வரும் மாற்றங்கள் இசை நிறையல்ல; உண்மை மாற்றங்களே ஆம். அவை இலக்கண அமைப்பை ஒட்டியனவாம். திராவிட மொழிகள் பெரும்பாலானவற்றில் தன்மை முன்னிலைச் சொற்கள் ஒருமையிலும் பன்மையிலும் உருபுப் புணர்ச்சியில் மாத்திரை குறைந்து வருகின்றன. இவற்றின் எழுவாய் வடிவங்கள் நீண்டே விளங்குகின்றன. தமிழ் உ-ம் நான் நாம்; நீ, நீர். தமிழ், கன்னடம், மலையாளம், துளு என்ற மொழிகளில், உருபேற்பதற்கு முன் இவற்றின் உயிர் குறுகுகிறது; கன்னடத்தில் நான்காம் வேற்றுமை நான்கே (ஏ) என்பது அன்று; நான்கே (ஏ) என்பதே ஆம்; நீன்கே (ஏ) என்பதன்றும் நீன்கே (ஏ) என்பதே ஆம். தெலுங்கு, கோந்து, கு, என்ற மொழிகள் எழுவாயில் வரும் உயிர் எழுத்தின் மாத்திரையை மாற்றாமலே வழங்குகின்றன. தெலுங்கு உ-ம் நீ நீகு; ஆனால் இரண்டாம் வேற்றுமையில் நீனு அல்லது நீள்ளு என முன்னிலைப் பெயர் *அங்கே குறுகியே வருகிறது. குறுகிய வடிவமே தொல்லை வடிவம் என்றும் நீண்ட வடிவமே மாறிய வடிவம் என்றும் கொள்ளுதல் கூடும். குறிப்புப் பெயர்களைப் பற்றி ஆராயும் போது கால்த்வெல் இக் கொள்கையையே பின்பற்றுகின்றார் எனக் காண்போம்.

அடி உயிர் மாறாது நிற்கும் பொதுநிலைக்குப் புறனடையாம் இது திராவிடப் புறனடையே அன்றிச் சிதியன் புறனடையுமாதல் ஒரு புதுமையாம். பெஹிஸ்தான் கல் வெட்டில் வரும் சிதியன் மொழிபெயர்ப்பில் ஒருமை எழுவாய் திராவிட மொழிகளிற் போல நீ என்று முன்னிலையில் வருகிறது; ஆறும் வேற்றுமை வடிவம் நின் என்றும், இரண்டாம் வேற்றுமை வடிவம் நின் என்றும் திராவிட மொழிகளில் வழங்கும் உருபுப் புணர்ச்சி வடிவங்கள் போல (உ-ம் தெலுங்கு—2-ம் வே நினு—துளு 6-ம் வே நினு; 2-ம் வே நினன்—செந்தமிழ் 6ம் வே, நின்; 2-ம் வே நின்ன) வழங்கி வருகின்றன.

3. வினையடியானது நேரே ஒரு மாறுதலுமின்றித் தொழிற் பெயராய் வரும் போது உயிர் நீளும் இடங்கள் மற்றொருவகையான புறனடையாம். அடியுயிர் இவ்வாறு மாறுவது பின்னே உருபுகள் சேர்ப்பதற்கு முன்னரேயாம். வினையடியைப் பெயராக்க அதனோடு ஏதேனும் ஆக்க நிலையுருபுகள் சேர்ந்து வரின். அடியுயிரின் மாத்திரை மாறாமலே நிற்கிறது. அடிச் சொல்லின் உயிர் நீளுவதாகக் கூறியது, வினையடியே சில இடங்களில் பெயர்ச் சொல்லாக வழங்கி வரும் போதே ஆம். 'கேடு' என்ற வினையடி நீ என்ற விசுவகாமோடு சேர்ந்து 'கேடுநீ' என அடியுயிர் மாறாதே வரும். ஆனால், இந்த அடிச் சொல்லோடு வேறொன்றையும் சேர்க்காமல் அதனைத் தனியே வழங்கலாம்; அப்போது 'கேடு' என்பது 'கேடு' என நீளும்.

கீழே தமிழில் வழங்கும் முதல் நிலை (Primary) உயிர் எழுத்துக்கள் ஐந்தும் நீளுவதை விளக்கும் எடுத்துக்காட்டுகளே இந்த வழக்கை விளக்கப் போகியன ஆம்.

படு என்பதிலிருந்து
 மின் " "
 கூடு " "
 பெறு " "
 கொள் " "

பாடு (வருத்தம்) என்பது பிறக்கும்
 மீன் (நகைத்திரம்) "
 சூடு "
 பேறு "
 கோள் "

இத்தகைய விதி சித்யன் மொழிகளில் இருப்பதாகத் தெரிய வரவில்லை. ஆனால், இது வடமொழி நன்கு அறிந்த தொன்றேயாம் (வச்=சொல் என்பதிலிருந்து வாச் என்பதும், மா=சா என்பதிலிருந்து மார என்பதும் வருதலை ஒப்பு நோக்குக.) இருந்தாலும், இவ்வளவு மிக் குப்பயின்று வழங்கித் திராவிட மொழிகளின் பண்டைய இயல்பாகத் தோன்றும் இவ்வழக்கினைத் திராவிட மொழிகள் வடமொழிகளிலிருந்து கடன் வாங்கின என்று எண்ணவே முடியாது. வடமொழி வழக்கு வளர்த்து இடமான மனப் பழக்க மொழிப்பழக்க நிலையின் நின்றுமே, திராவிட மொழிகளிடையேயும் தனியே வேறு வளர்ந்த சிறப்பியல்பு என இதனைக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வையானால், வடமொழி வளர்ச்சிக்கும் முற்பட்ட நிலைமைகளின் அடையாளங்கள் இந்த மொழிகளிடையே இன்றும் பல நின்று நிலவுகின்றன; அவற்றில் இதுவும் ஒன்றெனக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவகையில் திராவிட ஷிதி வடமொழிக்கு மாறுபட்டு இருக்கிறது.) வடமொழியில் அடி உயிர் நீளுவது மட்டுமன்றி, மாறியும் வரும். ¹⁹ (உ-ம்) வித் (d) = அறி என்பது வேத (d) = அறிவு என்றும். திராவிட மொழிகளின் விதிப்படி உயிர். நீளுவது மட்டுமே செய்யும். தமிழ் உ-ம் விடு என்பதிலிருந்து வீடு (விடுதலை-வரியின் நின்றும் விடுதலை பெற்ற இல்லம்) என்பது வரும்.

¹⁹ சில விதிகளின் படி-குணம் விருத்தி என்பன பெறுதல்.

டாக்டர் குண்டர்ட் என்பார் வீர் என்ற தமிழ் முதல் நிலையை விரிவாக விளையடியின் வேராக நிற்கும் வீர் என்பதனின்றும் பிறந்ததாகக் கொள்கின்றார். இவ்வாறு கொள்ளவும் இடமுண்டு. இது சரியானால், மேற் கூறிய வடமொழி விதி இங்கும் வழங்குவதற்கு இது ஒர் எடுத்துக்காட்டாம். நீர என்பதிலிருந்து நேர் என்பது பிறந்தது எனலாம். முன்னையதினும் இப்பிறப்பு வரலாறு நம்பத்தக்கதாம். ஆனால் அரிய வழக்காய் வருகிற இந்த வழக்குகள் பொது விதியைப் பொய்யாக்குதல் இல்லை.

இவ்வாறு அமையும் ஒரு வகைத் தொழிற் பெயர்கள் பெயரடையாக வழங்கி வருவதை இங்குக் குறிக்க வேண்டும். திராவிடப் பெயரடைகள் அனைத்தும் இலக்கணமுறைப்படி பெயர்ச் சொற்களேயாம்; ஆனால் அவற்றிற் சில வேறுபாடின்றிப் பெயராகவும் பெயரடையாகவும் வழங்கி வருகின்றன; ஒரு சில பெயராகவே வழங்கி வருகின்றன; வேறு சில பெயரடையாகவே வழங்கி வருகின்றன. பேர், கார், ஆர் என்ற மூன்று பெயரடைகளும் இங்குக் கூறி வரும் தொழிற் பெயரினத்திற்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாம். பேர்-ஆர் என்ற இரண்டும் பெயரடையாகவே வழங்கி வருகின்றன; கார் என்பது பெயராகவும் பெயரடையாகவும் வழங்கி வருகின்றது. பெயரடையானால் 'கருமையான' என்றும், பெயரானால் 'கருமை' என்றும் "மேகம்" என்றும் "கார்காலம்" என்றும் பொருள்படும், இவற்றின் அடிகளும் தனியே வழங்கி வருகின்றன. பேரு, கரு, அரு எனக் காண்க. ஈற்றில் வரும் உகரம் ஒலித்துணையாம். இரண்டு திராவிட அடிச்சொற்கள் ஒன்று நெட்டெழுத்தோடும் மற்றொன்று குற்றெழுத்தோடுமாக வருமானால், குறுகிய வடிவமே தொல்லை வடிவம் எனப் பொதுவாக நாம் கொள்ளலாம்; அது உண்மை எனக் காட்டி விடுதலும் கூடும். மேலே காட்டிய

மூன்று சொற்களிற் போல இரண்டு வடிவங்கள் வழங்கி வரும்போது நீண்ட வடிவே சிறந்த வழக்காய் வருவதாம்; உயிர் முதலான சொல் பின் வரும்போது அதன் முன்னே அந்த நீண்ட வடிவமே வரவும் காண்கிறோம். ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் '—ness' என்பது போலப் பண்புப் பெயர் விசுவயாக வரும் னம் என்பதும், தொல்லை வடிவம் எனக் கொண்ட குறுவடிவத்தோடேயே சேர்ந்து வருகிறது. உ-ம் அநு-னம். எண்ணுப் பெயர்கள் சிலவற்றிடையேயும் இதே வகையான அடியக உயிர் மாற்றத்தைக் காணலாம். ஒன்று இரண்டு என்று தமிழில் வரும் முதலிரண்டு எண்ணுப் பெயர்களின் அடிகள் நிரலே ஓர் இஃ என்பனவாம்; இவை பெயராக அன்றிப் பெயரடையாக வரும் போது ஓர் என்றும் ஈர் என்றும் பெரும் பான்மையும் நீண்டே வருகின்றன. மூன்று, ஆறு, ஏழு என்பவற்றிற்கும் இரண்டிரண்டு வடிவங்கள் உள்ளன. (மு, மூ; அறு ஆறு, ஏழு ஏழு) ஆனால், இவற்றில் குறுவடிவமே பெயரடையாக வரும். இந்தக் குறுவடிவங்கள் தனியே வாரா; பெயரடையாகவே வழங்கும் நீண்டவடிவங்களோ எண்ணுப் பெயராக வழங்குகின்றன. அடி உயிர் நீண்டு தொழிற் பெயராக அமையும் அமைப்புமுறை முன் பிரிவில் கண்டபடி பெயராகவே வழங்கி வரும் பெயர்ச் சொல்லின் பண்டைப் பொருளை விளக்கி வைப்பது போலச் சில பெயர் அடைகள் அல்லது பண்புப் பெயர்கள் என்றவற்றின் பண்டைப் பொருளையும் விளக்கி வைக்கக் காண்கிறோம். தமிழில் பாழ் என்பது பழு என்ற வினையடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர் போலும்; கனிவது என்பது இதன் வழிநிலைப் பொருளாம் (Secondary meaning); இப் பொருள் படும் அடியிலிருந்து பழம் என்பது பிறந்துள்ளது; பழ என்பது பெயரடையாக வழங்கும் மற்றொரு வடிவமாகும், இதன் வழிநிலையாக அமைந்த வினை பழகு என்பதாம்.

திருத்தம் பெறாத அடிச்சொல்லின் ஈறு இவ்வாறு வல்லெழுத்துகளில் ஒன்றாய் வரின் அதற்கு முன் வரும் உயிர் குற்றெழுத்தேயானாலும் நெட்டெழுத்தேயானாலும், திராவிட மக்களின் ஒலி உறுப்புக்கள் இசை நிறையாய் வரும் ஈற்று உகரத்தின் உதவி இன்றி அதனை ஒலிக்க இயலாது. தமிழில் பூ என்பது நீளும் போது (பேர், கார் என்பன போலப்) பூஃ என நிற்காமல் பூஃ எனறே வரும். இந்தச் சொல்லில் சிலபோது நிகழும் அடியக உயிர் மாற்றம் ஒன்றை வடமொழியில் நிகழும் மாற்றத்தோடு ஒத்திருப்பதாகக் கொள்வதும் உண்டு. அங்கே, பெயரோ வினையடியோ பெயரடையாகவரும்போது ஒருவகையான உயிர், வேறொரு வகையான உயிராகவும், நெட்டெழுத்து இரட்டை உயிர் எழுத்தாகவும் (Diphthong) திரிந்து வரும். இம்மாற்றத்தோடு (குணம்-விருத்தி) தமிழ்முறையும் ஒத்திருப்பதாகக் கொள்வதும் உண்டு. பூ என்பதன் மற்ருரு வடிவமான பூஃ என்பது சில தொகைச் சொற்களில் பூஃ என மாறுகிறது. தமிழ் உ-ம் பூஃபோள். ஆனால் இந்த மாற்றம் இன்னொசை காரணமாக எழுந்ததேயாற் றகரம் உயிர் மெய்யெழுத்தாய்ச் சொல்லின் இடையே வரும்போது ய க ர மாக நலிந்து பின் மறைந்தொ கிறது என்றும் அப்போது அதன் முன்னும் பின்னுட நின்ற உயிர்கள் ஒன்றாக இயைந்து விடுகின்றன என்றும் முன்னரே கண்டோம். இந்தப் போக்கின் பயனாகப் பூஃ என்பது பூயும் என இயல்பாகவே மாறுகிறது; அதுவும் ஒலிக்கும் போது பிரித்தறிய வாராத ஓர் மாற்ற முறையால் பூஃ என மாறுகிறது. இதற்கு நேர் ஒத்த எடுத்துக் காட்டு தமிழில் வரும் கூப்பு²⁰ என்ப

²⁰ செந்தமிழ் வழக்கை நோக்கின் கைப்பு என்பதே கசப்பு எனத் திரிந்து உலக வழக்கில் வந்தது எனத் தோன்றும். கசப்பு என்ற வடிவமே இல்லை எனலாம்.

தாம். இதனை ககப்பு என எழுதியும் ஒலித்தும் வரலாம். ககப்பு முதலில் கயப்பு என்றும் பின்னே ககப்பு என்றும். னைப் என்பது பகம் என்ற வடிவத்தை எவ்வகையாலும் ஓட்டவில்லை என்பதைக் குறித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஒன்றுக்குப் பதிலாக மற்றொன்றை வேண்டும் என்றால் வழங்கலாம். ஆகவே, இலக்கணப்படி இரண்டும் ஒன்றற்கொன்று ஒத்தினவாம் என்பது தெளிவாகிறது. இவற்றிலும் இவை போன்ற இடங்களிலும் சுகரத்தினும் யகரமே தொல்லை வடிவம் என்று ஒப்புக் கொள்ளவும் கால்ட்வெல் முன் வருகிறார். அப்போது மாற்ற முறையைத் திருப்பி ஒதுதல் வேண்டும்; உண்மையில் பயு எனப் பாலதாம் னை என்பது பக என்றும், ஆனால், முடிவு ஒன்றே யாம். ஒரு மெய்யெழுத்திற்குப் பதிலாக மற்றொரு மெய்யெழுத்து இன்னோசை காரணமாக வந்ததன் பயனாகவே இப்போதும் அகவுயிர் மாற்றம் எழுவதாம்.

பெஸ்கி என்பவர் உள் நாட்டு இலக்கணப்புலவர்களை ஒட்டிப்-புகழை என்ற சொல்லின் ஈற்று ஐகாரம் கெடப் பகம் என நிற்கும் எனக் கூறுவர்.²¹

பண்புப் பெயர் விசுதி னையே யன்றி ஐ அன்றும். இவ் புருபின் இன்றியமையா உறுப்பு முதல் வரும் யகரமே யாம். ஆதலால் பகம் முதலிய வடிவங்கள் பெஸ்கி கூறுவது போலப் பிறக்கவில்லை என்று இங்குக் குறித்தல் வேண்டும். பகம் என்பது பக எனத்திருந்தாது நிற்கும் அடிச் சொல்லின் நின்றும் பிறந்துதென்பது தெளிவாம்; வரையறையில்லா எதிர் கால உருபாம் உம் என்பது இதனோடு சேர்ந்துள்ளது. இதனால் அடிச் சொல் கால வரையறையில்லாப் பெயரெச்சமாகிறது. இப்பெயரெச்சங்

²¹ தமிழ் இலக்கணப்புலவர்கள் ஈறு (மை) கெடப் பின் வரும் வல்லினத்திற்கொத்த இனமெல்லெழுத்து 'இனமிகல்' என்ற விதியால் மிகும் என்பர். பிற இடங்களில் மிகுவதில்லை.

களைப் பெயரடையாக வழங்குவதில் திராவிட மொழிகள் பெருங்களிப்படைகின்றன.

மற்றொரு வகையான அகநிலை மாற்றமானது இறந்த கால வினையில் அடியுயிரின் மாத்திரையைத் தமிழானது குறுக்கி வழங்கு மிடத்தே புலப்படத் தோன்றுகிறது. கன்னடத்திலேயே இந்தக் குறுக்கத்தைக் காண்கிறோம். ஆனால், கீழ் வரும் எடுத்துக் காட்டுகள் தமிழ் மொழி தருவனவாம். உ-ம். வே என்பதன் இறந்த கால வினை எச்சம் வேந்து என்பதன்றும்; வெந்து என்பதாம். நோ என்பது நோந்து என ஆகாமல் நொந்து என ஆம். காண் என்பது காண்டு என ஆகாமல் கண்டு என ஆம். மற்றொரு எடுத்துக் காட்டுச் சா என்பதாம்; இது சாந்து என ஆகாமல் சேந்து என ஆகும். மலையாளத்திலும் கன்னடத்திலும் சந்து என வரும் வினை எச்ச வடிவம் அடியுயிரின் உண்மை வடிவத்தைத் தமிழை விடத் திருத்தமாக காட்டுகிறது. சல் இடங்களில் நெட்டெழுத்தைத் தமிழ் மாற்றாமல் காத்து வருகிறது; கன்னடம் அதனைக் குறுக்கி விடுகிறது. உ-ம் ஈ என்பதன் இறந்தகால வினை எச்சம் தமிழில் ஈந்து என வரும். கன்னடத்தில் இந்து என வரும்.

தமிழில் நா என்றும் வா என்றும் இரண்டு வினைகள் உள்ளன. இவற்றின் சிறப்பியல்புகளைத் தக்கபடி. விளக்கி வைத்தல் அருமையாம். இவ்விரண்டும் இறந்த காலம், ஏவல் என்ற இரண்டிடம் நீங்கலாக மற்றைய இடங்களில் வர் தர் என்ற அடியாக நிரலே பிறந்தவை போல முறையாக வினையுருபேற்று வழங்கி வருகின்றன. உ-ம் வருகிறேன். தருகிறேன். ஏவல் ஒருமையில் இவை ஒவ்வொன்றும் ரகரத்தை ஒழித்து அடிச் சொல்லில் நெட்டெழுத்தே கொண்டு விளங்குகின்றன. உ-ம் வா நா. ஏவற்பன்மையில் இத்தகைய அடிச் சொல்லின் வடிவத்

திற்கும் பால்காட்டும் விசுவாசமும் இடையே ரகரத்
தைப் பெய்து வழங்குகின்றன. உ-ம். வாறும் தாரும். அடிச்
சொல்லில் ரகரமே இல்லாதிருக்க, வா, தா என்ப
னவே அடிச் சொல்லே போலமைய, முன் சொற்றொடர்க்
கோவை (Paragraph) யில் கண்டபடி அடியுயிரைக்
குறுக்கி இறந்த கால வினையை அமைத்துக் கொள்கின்
றன. உ-ம். நோ, நோந்தேன் என வருவது போல வந்தேன் தந்
தேன் என வருகின்றன. டாக்டர் போப் என்பார்
“தமிழ்ச் சிறு நூல்” (Tamil Hand Book P. 52) என்ற
நூலில் விட்டிசை (Hiatus) நீக்க இன்னொசைக்காக ரகரம்
இடையே வருகிறதென்றும், எல்லாக் காலத்திலும் வா, தா
என்ற அடிச் சொல்லடியாகவே இவ்வினைச் சொற்கள்
எல்லாம் அமைகின்றன என்றும் கருதுகிறார். கா என்ற தன்
அடியாக வரும் காரும் என்பது ரகரம் விட்டிசை நீக்க வரு
வதாக அறிந்த மற்றொர் இடமாம்; “விட்டிசை நீக்கம்”
என்ற தலைப்பின் கீழே இதனைக் குறித்துள்ளோம் “காரும்”
என்பதிற் போல ஏவற்பன்மையில் மட்டும் இங்கு ரகரம்
வந்திருந்தால் இந்தக் கொள்கைக்கு யாதொரு தடையும்
எழுவதற்கு இடம் இல்லை. ஆனால், இறந்த காலமும் ஏவல்
ஒருமையும் நீங்கலாக மற்றைய வினைவடிவங்கள் அனைத்
திலும் தொழிற் பெயர்கள் அனைத்திலும் புறனடை ஒன்
றும் இன்றி வர் தர் என்ற அடிச் சொல்லேதோன்றுகிறது.
உ-ம். வல், வரந்து, வருந்து, வருதல், வரவு, வருகை; ஆதலின்,
வா, தா என்பவற்றிலிருந்து வர் தர் என்பவை. மாறு
பட்டு நிற்பதற்குக் காரணம் யாதேயாயினும், தமிழ்
மொழி வர் தர் என்பவற்றையே அடிச் சொல்லாகக் கொள்
கிறது என்பதே இதிலிருந்து பிறக்கும் முடிவாகும், ரகரம்
அடிச் சொல்லின் அகவுறுப்பன்ருயின் இவையே போன்ற
நோ முதலிய வினைகளிற் போலக் ககரம் அல்லது வகரம்
ஆக்க நிலை விசுவாசமாக வர, நிகழ் கால எதிர் கால வினை

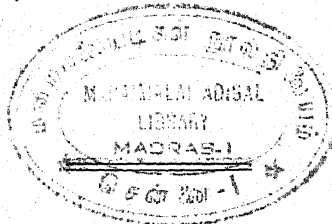
கள், செய என் வினை, எதிர்மறை வினை தொழிற் பெயர் முதலியன அமையும் என எதிர் பார்த்தல் வேண்டும்; நோக. செய என் வினை; நோவு, நோதல் தொழிற் பெயர். ²² நோகா-எதிர் மறை—என்ற இவற்றை ஒப்பு நோக்குக. கன்னடத்தில் அடிச்சொல் ப(b)ர் தர் என்பனவார்த் தெலுங்கில் ஏவல் ஒருமை ரா; என்பதாம். பன்மை ர்மு என்பதாம்; ரகரம் அடிச்சொல்லின் அகத்துறுப்பே என்பது இதனால் உறுதியாகிறது. தெலுங்கில் வரும் ரகரம், தமிழில் விட்டிசை நீக்க வரும் ரகரமாயின் அடிச்சொல்லைச் சார்ந்த மெய்யெழுத்துத் தெலுங்கில் இடம்பெருமலே ஒழிந்ததாகும். தமிழ் வகரம் தெலுங்கில் ரகரமாகத் திரிவதற்கு வழக்கின்மையின் அவ்வாறு திரிந்ததென நம்புதற்கும் இல்லை. தமிழ் இலது என்பது லேது (d) என்றும் இரா என்பது ரே என்றும் தெலுங்கில் திரிவது போன்ற மாற்றமே இங்கும் நிகழ்கின்றது எனக் கொள்ளுவதே வழக்கோடு ஒத்ததாம். 'இன்றோசை உயிர் மாருட்டம்' என்ற பிரிவைக் காண்க. ஈது இவ்வாறாயினும், வினையுருபேற்கு நிலையில் வா தா என்ற வடிவங்கள் தவறாக நுழைந்து விட்டன என்று சொல்லுதற்கும் இல்லை. வந்தேன் தந்தேன் என்ற சொற்களின் பகுதி வா தா என்பனவே அன்றி வர் தர் என்பன அல்ல; வா, தா என்ற இவையே ஏவலில் அப்படியே திரியாமல் விளங்குகின்றன; இதில் ஓர் ஐயப்பாடும் இல்லை. ஆகவே வா வர் என்பனவும் தா, தர் என்பனவும் மாருடி வரும் வினையடிகள் என டாக்டர் குண்டர்ட் கூறும் கொள்கையினையே நாமும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. இவை ஒரே அடிச் சொல்லின் வேற்று வடிவங்கள் எனக் கூறுவது பொருத்தமாகலாம். இந்திய ஐரோப்பிய அடிச்சொல்லாம் தா

²² வா என 3-ம் பதிப்பில் உள்ளது பிழையாம்.

(da=கொடு) என்பதும் இந்தத் தா என்பதும் ஒன்றே என்பது கொண்டு இந்தக் கொள்கையை விட்டொழிக்க வேண்டுவதில்லை. திராவிடத் தா என்ற அடிச் சொல் அந்த அடிச் சொல்லோடு தொடர்புடைய வடிவத்தினின்றும் பிறந்திருக்கலாம்; அவ்வடிவத்தல் சிறிதளவேனும், கிரீக்கு தோரோன் என்ற சொல்லினும் ஹீப்ரு நன் என்ற சொல்லினும் இன்றும் நின்று நிலவி வரலாம். இறந்த கால வினையில், உயிர் மாத்திரை மாறுவது இலக்கணப் பெர்ருண்மையைப் பொறுத்ததேனும், ஏவலில் தெலுங்கில் ஒருமையில் ரா என்பது மரியாதைப் பன்மையில் ர்மு என்றும், தமிழில் ஒருமையில் வா என்பது செய்யுள் வழக்கப் பன்மையில் வர்மின் என்றும் உயிர் மாத்திரை மாறி நிற்பது இன்னொசைக்காக மட்டுமேயாம் என இங்குக் கூறுதல் அமையும்.

இந்த அக உயிர் மாற்ற வகைகளில் ஒன்று, வினை பெயராக மாறும் போது அடியுயிர் நீளும் இடமாம்; வினையடி உருபுகளோடு சேர்ந்து வரும் போது, இவ்வருபுகளின் கூடுதல் எடை வினையடிமேல் தாங்குதலால் அதற்கு ஈடாகவோ, ஒரு கால வினையில் நின்றும் பிற கால வினையைப் பிரித்தறிவற்காகவோ, அடிச் சொல்லின் அகவுயிர் குறுகுகின்றது; இதற்கு மற்றைய அக உயிர் மாற்ற வகைகள் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றன; ஆதலின், திராவிட அடி உயிர்கள் பொதுவாக மாறுது நிலைத்திருப்பதற்குப் புறனடைகளாகத் திராவிட அடிச் சொல்லில் நிகழும் அக உயிர் மாற்றங்களாக இந்தப் பிரிவில் கண்ட கடைசி விவகைகளும், இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகளில் வழங்கும் வழக்கோடு தெளிவாக ஒத்துள்ளன எனலாம். ஆனால், அடியுயிர் மாற்றங்களைப் பொறுத்த அளவில், சிதியன் மொழிகளின் விதி பொதுவாகவும் அடிப்படையாகவும்

இந்திய ஐரோப்பிய விதிக்கு மாறு பட்டது எனக் கொள்வது தவறும். திராவிட மொழிகளிற் போலச் சிதியன் மொழிகளிலும், அடியுயிர் மாறா நிலையே பொது விதியாம்; மாற்றமே புறனடையாம். ஆனால், புறனடைகள் இருக்கின்றன. உ-ம். பி(F)ன்னிஷ் மொழியில் ஓல் (= இரு) என்ற அடிச் சொல்லிலிருந்து வரும் ஓலென் (= இருக்கிறேன்) என்ற சொல்லை லியெனென் (= இருப்பேனாயின்) என்ற சொல்லோடு ஒப்பு நோக்குக. ஹங்கேரி மொழியில் அதே அடிச் சொல்லிலிருந்து வரும் லெவன் (= இருத்தல்) என்ற சொல்லோடு வொல்த் (= இருந்து) என்ற சொல்லையும், லென்னி (= இருக்க) என்ற சொல்லையும் ஒப்பு நோக்குக. இத்தகைய புறனடைகள் இருப்பதன் பயனாக, இந்த இரண்டு மொழிக் குடும்பத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை, இங்குக் கூறியதைப் பொறுத்த வரையில் மாறும் அழியாதும் நின்று இவற்றைப் பிரிக்கும் மாறுபாட்டுச் சட்டமாக எழுப்பிவிடுவது இயலாததொன்றும். இந்த ஒரு காரணத்தினாலேயே, சிதியன் இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளிலிருந்தும் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளை வேறு பிரித்து அவற்றைச் சிதியன் மொழியோடு ஒரு தொடர்பும் இல்லாதனவாக்கி இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகளோடு அவற்றைத் தொடர்புடையன ஆக்குதல் இடர்ப்பாடுடையதாம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
20	28	வள	வளை
25	13	சயை	சையை
34	6	ஈலகு	ஈரலகு
36	12	”	”
37	14	போலும்	போலும்.
53	24	பிறந்து தென்பது	பிறந்ததென்பது
54	15	திருத்தமாக	திருத்தமாகக்